

KOMMUNISTISK POLITIK

Offentligt ansatte og arbejdere har besat regeringsbygningen Capitol i Madison, Wisconsin (26. februar 2011)

EN NY AMERIKANSK ARBEJDERBEVÆGELSE PÅ VEJ

Nr. 5

15. årg.

2011

4. marts

-

18. marts

Støttepris 20 kr.

Tema: Kampen om den arabiske revolution

- Hvornår ender krisen? s. 2 • 8. marts-hilsen til Venezuela s. 3 •
- Minusforlig må stemmes ned s. 4 • Fattigdom på RKI-skalen s. 5 •
- Den hemmelige Europagt s. 6 • Europas højeste pensionsalder s. 8 •
- CSC: It-arbejdere i kamp s. 10 • Rød presse, grønne balloner s. 11 •
- Wisconsin USA: Stop the War on the Workers s. 12 •
- Revolutionen strukturerer sig s. 14 • Kontante kongelige s. 15 •
- Libyen i skudfeltet s. 17 • Hvorhen blæser ørkenvinden? s. 19 •
- Debat s. 22 • Denne rose er partisanens s. 24

Hvornår ender krisen?

KOMMUNISTISK POLITIK

Spørgsmålet må siges at være relevant, ikke mindst vort Slands nuværende statsminister. Men der kommer sikkert ikke nogen klar tilbagemelding, for regeringschefen skal først finde ud af, hvilken af hans kriser, der spørges til. Hvis det er ministerskandalerne, ser svaret ud til at være: *Aldrig!*

I forrige uge var det eksminister og ordfører for Det konservative regeringsparti Henriette Kjær, der meddelte, at hun forlod politik, hvorefter hendes mand blev fængslet for svinde. Et gigantisk privatøkonomisk rod i millionærklassen virker ikke ligefrem tillidsvækkende hos folk, der jonglerer med nationaløkonomien.

I denne uge handler det om en nuværende minister og potentiel kandidat til at opleve fængselsvæsenet indefra. Integrationsminister Birthe Rønn Hornbech, jurist, politifuldmægtig, vicepolitimester og lærer på politiskolen, er blevet grebet i at lyve over folkettinget, pressen og den danske befolkning i strid med ministeransvarlighedsloven. Og mere endnu: i strid med dansk og international ret har hun trods viden om ulovlige i denne praksis gennem halvandet år givet sine embedsmænd ordre til fortsat at give afslag på statsløse palæstinenseres ret til statsborgerskab. Hvornår denne ulovlige praksis begyndte er stadig ikke belyst - om det skete under Nyrup-regeringen eller det var et resultat af den moralske oprustning, da Dansk Folkeparti blev støtteparti for Fogh og VK. Men Rønn Hornbechs ansvar hersker der ingen tvivl om. Det er lige til en rigsretssag. Heller ingen tvivl om at hun er færdig som minister.

Men det vil ikke afslutte Lars Rasmussens mareridt. For en sulten presse og en blodtørstig opposition har nok at gribe fat i. F.eks. Claus Hjort Frederiksen – eller Rasmussen selv.

Men overskriften kunne også gå på den økonomiske krise. Regeringen har igen og igen fortalt, at den var overstået, at økonomien var på vej frem, og givet sin egen 'ansvarlige politik' æren for det. Det er bare løgn alt sammen. Krisen er ikke overstået, tværtimod er den negative vækst tilbage, den deciderede økonomiske tilbagegang er der igen. I fjerde kvartal af 2010 – det senest opgjorte – faldt bruttonationalproduktet med 0,4 pct i forhold til kvartalet før. Endnu et kvartal med tilbagegang og Danmark vil igen officielt være i recession, og have oplevet et dobbelt dyk. Med en stigning i væksten

på 2,1 pct. i forhold til det katastrofale 2009 ligger det danske BNP stadig langt under 2007, da økonomien toppede. I 2010 faldt den samlede beskæftigelse med to pct. – ca. 58.000 personer.

I samme sidste kvartal i 2010 opgjordes det svenske BNP til at ligge 7,3 pct. højere end året før. Det er den højeste vækst, der er målt i fyrre år, siden man tog kvartalsmålinger i brug i 1970. Sverige er ved at være igennem krisen. Den samlede økonomiske vækst for 2008-2010 var minus 1,3 pct. Den svenske økonomi buldrer frem, hvor den danske buldrer tilbage.

Lars Løkke har ingen forklaring og ingen svar. Den samlede vækst i Danmark i 2008-2010 var minus 4,1 pct. Det har landet ikke oplevet i fredstid de sidste 200 år, bemærker professor Jørgen Goul Andersen. Tre års negativ vækst. Det kaldes også krise og langtrukken depression. Danmark hører ikke bare til de lande i Norden, hvor krisen er dybest. Det er blandt de hårdest kriseramte lande i det kriseramte Europa, og blandt de hårdest ramte i verden som helhed. Kun i 18 stater ud af 192 er det gået værre end i Danmark, oplyser Goul Andersen.

Også med hensyn til arbejdsløshed står det galt til med Danmark: I de tre år er ledigheden steget med 4,7 pct. – lidt mere end i USA. Kun Island, Irland, Grækenland, Spanien og Estland har set en større stigning i arbejdsløsheden. Danmark under VKO er i bund og uden udsigt til bedring.

Blandt de væsentligste årsager til, at det er gået særlig galt, er VKO-regeringens blinde tiltro til de nyliberale recepter, der tillod et uforsvarligt spekulativt boligboom under Fogh, og ikke satte ind med nødvendige foranstaltninger, da krisen kom. Fastkurspolitikken i forhold til euro'en er også medvirkende. En mere uansvarlig politik er ikke set ret mange steder.

VKO sender bare regningen videre – ikke mindst til de ansatte i den offentlige sektor og gennem offentlige fyringer og besparelser, der forværrer krisen. De offentligt ansattes fagforeninger har helt grotesk accepteret reallønsfald i de næste år uden nogen form for kamp. I stedet for at slå for at forsvare reallønnen og fjerne VKO.

Redaktionen 1. marts 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 11.03.11

Hilsen fra Danmark til Den internationale Kvindekongference i Caracas, Venezuela, 4.- 8. marts 2011

Kære kammerater, kære deltagere på Den internationale Kvindekongference

Desværre er jeg ikke i stand til at deltage på den historisk vigtige konference i Caracas, men jeg sender her en hilsen fra København, Danmark, hvor den verdenshistoriske beslutning om indstiftelsen af kvindernes internationale kampdag blev truffet. Det skete på den 2. internationale socialistiske kvindekongres den 26.-27. august 2010. Repræsentanter fra 17 lande deltog i konferencen, og det følgende år blev kvindekampdagen for første gang afholdt med demonstrationer og manifestationer med deltagelse af mere end en million kvinder i Tyskland, Østrig, Schweiz og Danmark.

Vi kan altså i år fejre de første hundrede år med afholdelsen af 'vores dag' - og nu i de fleste lande og på alle kontinenter. Konferencen i Venezuela, der er med til at definere nutidens opgaver for arbejderkvindernes og de brede kvindemassers kamp er et bevis på, hvor levende og nødvendig denne kamp og denne dag er.

Det var den tyske revolutionære kvindeforkæmper Clara Zetkin, som på kongressen i København formulerede resolutionen om afholdelse af kvindernes internationale kampdag. Den lød sådan:

"I forståelse med proletarietets klassebevidste politiske og faglige organisationer i hvert enkelt land arrangerer de socialistiske kvinder i alle lande hvert år en kvindedag, som i første række skal bruges til agitation for kvindevalgretten. Kravet må belyses i sin sammenhæng med den socialistiske opfattelse af hele kvindespørgsmålet.

Kvindedagen skal have en international karakter og må forberedes omhyggeligt."

I de hundrede år, som er gået siden, har kampen for kvindernes valgret selvfølgelig sejret i de allerfleste lande, med undtagelse af enkelte, som under-

støttes af nutidens centrum for global reaktion – den amerikanske imperialisme. Men kvindedagen har bevaret og tilmed forstærket sin internationale og globale karakter. Arbejderklassens, arbejderkvindernes og de arbejdende kvindemasser skæbne og fremtid er uløseligt forbundet i den samme kamp. Det er de samme fjender, de rejser sig imod overalt i verden: imperialismen

og dens vasaller og deres krige, den kapitalistiske udbytning og reaktionen, der vil holde kvinderne og alt progressivt i evigt slaveri. Disse reaktionære kræfter søger at vælte byrderne fra den økonomiske verdenskrise over på de arbejdende og brede folkelige masser, der dømmes til fattigdom og større elendighed. Ikke mindst mærker kvinderne og dermed deres børn krisens konsekvenser.

Derfor rejser de sig mod fattigdommen, mod de globalt stigende fødevarerpriser, mod arbejdsløsheden og underbeskæftigelsen. Hvilken sejrende kraft ser vi ikke i de arabiske kvindemasser, der side om side med deres ungdom og deres mænd har rejst sig i folkerevolutioner for at ændre deres grundlæggende vilkår og gøre en ende på deres despotiske og undertrykkende regimer? Hvilken befriende bevægelse ser vi ikke blandt kvindemasserne i Latinamerika, der går til kamp for virkelige sociale forandringer?

Den revolutionære glød spreder sig ud over verden. Vi lever igen i revolutionære tider, og en ny bølge af revolu-

tioner – demokratiske, antiimperialistiske og socialistiske – har set deres begyndelse. Og i sidste ende er revolutionerne sikre på sejr, når kvindernes brede masser er med!

I Danmark har vi fået en kvindelig minister, som tror at kvindernes kamp er vundet i og med der kommer et par kvindelige ministre, nogle flere kvindelige direktører i de kapitalistiske virksomheder eller nogle flere kvindelige soldater i de imperialistiske hære. Minister for ligestilling Lykke Friis har medierne meldt ud, at 8. marts efter 100 år ikke længere bør markeres, men nu skal nedlægges: "I stedet for at have endnu en kvindernes internationale kampdag, så skal det være mænd og kvinders kampdag for de lige muligheder", har hun erklæret i medierne.

Men både i Danmark og i alle andre lande har kvinderne stadig brug for deres egen kampdag, så længe der ikke eksisterer reel ligestilling, så længe lige løn for lige arbejde er et utopisk begreb, så længe kvindernes dobbeltarbejde eksisterer og ideologisk undertrykkelse forhindrer os i at realisere vores muligheder.

At vores frigørelse kun opnås gennem en fælles klassekamp for et nyt samfund uden udbytning og undertrykkelse – et socialistisk samfund er også en del af den erkendelse, Clara Zetkin og de revolutionære kvinder for hundrede år siden gav os med som perspektiv og konkret mål.

Længe leve Den Internationale Kvindekongres!

Længe leve kvindernes internationale kampdag!

Dorte Grenaa

tdl. formand for Arbejderpartiet

Kommunisterne APK

tdl. forkvinde for Kvindefronten

København 1. marts 2011

Minusforlig må stemmes ned

For små to uger siden – helt præcis lørdag den 19. februar – blev der mellem topforhandlerne på det kommunale område indgået et nyt toårigt forlig, der omfatter 521.000 ansatte

Forhandlerne accepterede fra start, at de ansatte havde en "længæld", idet det private arbejdsmarked i den forløbne periode var steget mindre end forventet. Så vidt vides, var samtlige forhandlere på forkant indstillet på, at forliget ville munde ud i en reallønstilbagegang:

Det er vanskelige forhandlinger, lod det samstemmende fra fagbevægelsens involverede parter.

På baggrund af en foregående overenskomstperiode med reallønstilbagegang, reducere af de ansatte på gulvet og tempoopskrumning må man konstatere, at det er nogle spektakulære udtalelser at komme med fra personer, som skulle eller burde varetage medlemmernes interesser.

Med den indgang til "forhandlingerne" var der ingen, der blev overrasket over udfaldet: tilbagegang over en bred front. I korte træk betyder forliget, der jo i værste fald først er gældende, når medlemmerne har stemt:

- Lønnen fastfryses i 2011, hvilket

minimum resulterer i et reallønsfald på størrelse med inflationen.

- I 2012 stiger lønnen så med 2,65 pct. Med al sandsynlighed nyt reallønsfald.
- Der afsættes en pulje for at sikre trygheden, som går ud på, at hver fyrer eksmedarbejder kan søge om 10.000 kr. til uddannelse og rådgivning. Et meget stormasket sikkerhedsnet i betragtning af, at Kommunernes Landsforening forventer at fyre 10.000 til næste år – som udgangspunkt, altså.
- Tillidsrepræsentanter får – igen – længere opsigelsesvarsel.

Forliget er så tyndt, at flere forhandlere efterfølgende har fået 'kolde fødder'. De er klar over, at det kan blive vanskeligt at trække et ja hjem. Det gælder

blandt andet formanden for Danmarks Lærerforening, Anders Bondo Christensen, som allerede har udtalt, at han frygter, at medlemmerne i protest til statsminister Løkke Rasmussen stemmer nej. Medlemmerne har efterfølgende forsøgt at forklare deres formand, at modviljen alene hænger sammen med det dårlige resultat. Selv siger DL's formand:

– Det er et resultat, hvor jeg mener, at vi alene gennem de generelle forhandlinger kan sikre købekraften. Vi

vidste, at vi fik et nul-år det første år. Men man kan sige, at det er, fordi vi fik ekstraordinært gode lønstigninger i 2008. I år to skulle vi gøre, hvad vi kunne for at bevare købekraften, og det er lykkedes, siger Anders Bondo til Folkeskolen.dk.

FOA's formand Dennis Kristensen, som må betegnes som den mest venstredrejede af forhandlerne, er heller ikke for stolt af situationen eller indholdet:

- Det vil være forkert at sige, vi er begejstrede. Forliget er magert, hvilket så bliver forklaret:

- Det er blevet til i en krisetid.

Forklaringen understreger desværre med al tydelighed, at forhandlerne har købt de offentlige arbejdsgivers udgangspunkt: Krisen skal betales af såvel de almindelige borgere som de ansatte. FOA-formanden finder det overordentligt positivt, at der ikke fandt et forhandlingssammenbrud sted:

- Det bedste, man kan sige om forliget, er næsten, at der kom et forlig. Og så skal man hæfte sig ved, at der i overenskomstens andet år kommer større lønforhøjelser, end de fleste har ventet. Vi erkender blankt, at vi ikke kan sikre reallønnen i 2011, men det kan vi efter alt at dømme i 2012, siger Dennis Kristensen.

Nu er det op til de 521.000 kommunalt ansatte at veje og bedømme resultat – og forhandleres kompetence.

Samme magre ret til de regionsansatte

Forliget for statsansatte lagde rammerne for alle de offentligt ansatte, og forliget på det kommunale område blev senest kopieret ved ok-forlig med regionerne

Overenskomstforhandlingerne for 2011 på det offentlige område afsluttedes med et hurtigt forlig søndag den 27. februar for de 120.000 ansatte i de fem regioner, ikke mindst på hospitalerne. Det er samme magre ret som deres kol-

leger i staten og kommunerne nu skal tage stilling til: Sikkert reallønsfald over en to-årig periode.

I de næste uger skal de nye overenskomstaftaler for de offentligt ansatte til afstemning blandt forbundenes medlemmer. Efter et ja vil aftalerne gælde fra 1. april og to år frem.

Forliget betyder nul lønstigning i 2011, og 2.65 pct. i 2012. Inflation og

stigende priser vil have ædt de 2.65 pct. og meget mere, når disse aftaler udløber sidst i marts 2013.

Privatansatte igen lønførende

De manglende lønstigninger er en følge af den absurde 'reguleringsordning', der skal forhindre offentligt ansatte i at få procentvis mere – selv periodisk – end de privatansatte. Den socialdemokratiske fagbevægelse har føjeligt accepteret denne ordning, og derfor er gælden – d.v.s. for stor forudgående lønstigning i forhold til det private

Tænk!

*Jeg så et
stjernesud
det siges
at betyde lykke
mon det
stille ebber ud
eller de lader
dette trykke*

*Måske er det
en provokation
sådan sætte sig
lidt på tværs
bare pille ved
en tradition
om hvem der
bruges på vers*

*Som søn af
arbejderklassen
ved jeg ryggen
skal være rank
for kun de bedste
børn i klassen
får ikke
overklasse bank*

Klaus Jensen

Fattigdommen slår ud på RKI-skalaen

*Næsten en kvart million
stemplede som dårlige
betalere, der ikke kan få
kredit, mens prisen på
daglige fornødenheder og
velfærdsydelser stiger og
stiger*

Antallet af skyldnere i RKI-registeret er rekordstort. Det gamle Ribers-kartotek, som virksomhederne søger oplysningerne om deres kunder i, er fyldt til bristepunktet, og overtaget af Experian, der kalder sig selv 'globalt den største virksomhed på markedet for kredit- og markedsinformation'.

Mere end 218.000 er registrerede som 'dårlige betalere'.

Det er så mange, at direktøren for det globalt aktive selskab i Danmark slår alarm, hvorfor han foreslår nedsat en gældskommission. Angiveligt skulle formålet ved kommissionen være, at "komme de mest udsatte forbrugere til undsætning".

Måske er det en finke, der røg af panden, når udtrykket "forbrugere" benyttes snarere end "borgere". Måske er hele hemmeligheden bag "undsætningen" at bringe nogle menneskers gæld til virksomheder, der har solgt dem varer på afdrag, ud af verden eller i det mindste reducere den. I bedste fald kan nogle af skyldnerne *igen* blive i stand til at forbruge penge. Det er der jo andre i samfundet, der nyder godt af.

Under alle omstændigheder viser statistikken, at der er flere end nogensinde tidligere, der har fået stemplet 'Dårlig betaler'. Tilsammen skylder de 11½ milliard kroner, hvilket er en stigning 27 pct. på bare ét år! Relativt set befinder de fleste sig i aldersgruppen 21 til 30 år. Det indikerer klart, at de unge ikke kan få tilværelsen til at hænge sammen, når der ikke er arbejde og indkomst til at understøtte stiftelse af kernefamilie og hjem.

Samlet set er lige godt fem pct. – hver tyvende – af den voksne befolkning registreret i RKI med en gennemsnitlig gæld på 52.918 kr. Hver tegner sig i snit for 2,75 sager, som det så smukt kaldes. De fleste er bosiddende øst for Storebælt.

Prisen på velfærd eksploderer

Fagforbundet 3F har afdækket, at prisen på 'velfærd' er eksploderet. To tredjedele mener, at velfærden er blevet ringere de seneste år, hvilket jo nøje hænger sammen med, hvor meget prisen på ydelserne er steget. Kun hver ottende mener, velfærden er blevet bedre.

Forbundets tidsskrift Fagbladet angiver følgende fakta:

Så meget er priserne steget på ti år:

Busbillet: 46,7%

Vuggestue: 33,2%

SFO: 42,6%

Kloakvand: 81%

Ældremad: 34,6%

Posten: 47%

Renovation: 31%

Kilde Analyse Danmark

Dystre udsigter

Danmark er langt fra ude af den økonomiske krise. Sidste kvartal viste igen negativ vækst. Fyringerne fortsætter, i de senere måneder ikke mindst i den offentlige sektor. Nu er det ikke mindst kvindernes tur til at få sparket. I forvejen ligger ungdomsarbejdsløsheden stabilt alt for højt.

Og udsigterne for de kommende år er alt andet end lyse. Det har fået Den Danske Bank til at komme ud med kraftige henstillinger til deres publikum om nu at etablere en stram budgetstyring.

For friværdierne falder, og arbejdsløsheden banker på. Lønstigningerne i den private sektor er forvandlet til reallønsfald, og de offentligt ansattes overenskomster giver det største dyk i reallønnen i årtier.

På den anden side vil husholdningernes udgifter stige løbende i de kommende år. Renterne på lån vil stige, fødevarerpriser og energipriser vil stige – og beskatningen vokser allerede under VK's 'skattestop' og vil øges kraftigt under den næste regering.

Disse udsigter sætter svigtet i relief fra de offentligt ansattes forhandlere, der har indgået aftaler om et betydeligt reallønsfald.

arbejdsmarked, der ramtes umiddelbart og hårdt ved krisen udbrud i 2008 – fraregnet med det runde Nul første år.

Men allerede i sidste kvartal af 2010 var de privatansatte igen. Fra fjerde kvartal i 2009 til fjerde kvartal i 2010 steg lønnen i det private med 2.2 pct., mens de ansatte i kommuner og regioner steg med sølle 1.6 pct. under den nuværende overenskomst. I den samme et-årige periode steg priserne imidlertid med 2.6 pct. De offentligt ansatte har allerede oplevet et massivt reallønsfald.

FOA og de andre forbund anbefaler et ja ved de kommende afstemninger. Det er ren kapitulation. De elendige ok-aftaler bør skrottes med et massivt nej.

EU: Krise og hemmelighedskræmmeri

EU-landene har det ikke godt. Udsigten er voksende gæld og en økonomisk depression der kan vare årtiet ud

Hemmelige drøftelser med EU-medlemslandene om et "ikke eksisterende" forslag om en fælles økonomisk regering for EU, og i særdeleshed eurozonen, har fyldt EU-præsident Von Rompuys kalender, siden Tyskland og Frankrig på det uformelle topmøde den 4. februar præsenterede den såkaldte konkurrencepagt.

Pagten består af 6 nye krav til samordning af finanspolitik; lønudvikling - med et stop for dyrtidsregulering; pensionsalder - den skal være ensartet høj; og selskabsskat - den skal være ensartet lav.

Hemmeligt: Kun for eliten

Præsident Rompuys møder startede med en benægtelse: Over for EU-parlamentet benægtede han simpelthen eksistensen af de tysk-franske krav. Nu har han selv præsenteret et nyt forslag om fælles økonomisk styring, der skal behandles på eurolandenes eget top-

Stor fremgang for Sinn Féin

møde den 11. marts. Det er også hemmeligt, bortset fra at det meddeles, at det eksisterer.

Indholdet er dog ifølge netavisen EU-observer i bund og grund det samme som det tysk-franske, der ikke eksisterede, men blev lækket til medierne. Den eneste forskel skulle være, at Rompuys variant er kædet sammen med de allerede eksisterende strategiske vedtagelser for udviklingen af et fælles liberalistisk marked for alt, vand, energi, affald, patienter, uddannelser, mv. Det er det, som kaldes Europa 2020. Sammen med det supplerende nationale vækstprogram skal det fremlægges i april til vedtagelse på det ordinære topmøde.

Skulle eurolandene ikke komme til enighed om den nye pagt om en fælles økonomisk regering, den 11. marts, tegner alt til, at den vil blive gennemført i

første omgang som en flersidet pagt mellem Tyskland og Frankrig og mere eller mindre villige eurolande.

Irland: Folkeligt nej tak

Det nyligt overståede valg i Irland er til gengæld en frisk måling på, hvad befolkningerne mener om EU's krisemekanismer og 'al magt til markedet' logik. Og set i den ramme blev valgresultatet et klart nej til den herskende politik. Det tidligere regeringsparti, det borgerlige Fianna Fail fik det dårligste valg nogensinde og mistede magten. Alliancepartneren De Grønne røg med 2 pct. af stemmerne helt ud af parlamentet.

Den nye regering ser ud til at blive en koalition mellem borgerlige og socialdemokrater, og de har allerede annonceret at de vil kræve en genforhandling den tidligere regerings låneaftale med EU og IMF. Socialdemokraterne foretrak en alliance med Fine Gael, der nu kommer til at lede regeringen, frem for samarbejde venstrefløjen.

Sinn Féin der tidligere kun har spillet en rolle i Nordirland, opnåede et flot resultat med 14 pladser ud af 166. Den nye trotskistisk dominerede venstrefløjs-valgalliance United Left Alliance opnåede fem pladser.

Danmark: Krisen kommer tilbage

Hov – Hvad var det? Krisen er tilbage!

Mens danske politikere har forsøgt at relancere en eurodebat viser det sig, at Danmark er milevidt fra at leve op til de økonomiske krav EU stiller for medlemskab. Nye nationalregnskabstal viser, at målet i regeringens økonomiske plan om nulvækst i det offentlige forbrug i 2010 er overskredet med 8,7 mia. kr.. På trods af sidste års krisepakker går det kun ned af bakke. Nye panik-nedskæringer kan forventes.

Krisen er vendt tilbage til dansk økonomi. I 4. kvartal af 2010 var væksten i BNP negativ, minus 0,4 pct., viser nye tal fra Danmarks Statistik. Det må konstateres, at hverken regeringen eller

oppositionen havde ventet, at krisetalene ville vende tilbage efter kun et års tid med positive vækstrater.

VKO og ikke mindst statsminister Lars Løkke har gang på gang fortalt, at krisen er overstået og optimismen så småt er ved at vende tilbage – og S/SF har ikke sagt ham imod.

Ifølge finansminister Claus Hjort Frederiksen er det uheldige tal i 4.kvartal ikke andet end et lille bump på vejen. krisen er forbi:

"2010 var et år med fremgang for dansk økonomi. Vi har bevæget os ud af den negative spiral, som den internationale finanskrisen kastede dansk og international økonomi ind i, men der er stadig et stykke vej til fuld genopretning af aktiviteten. Det er positivt, at

faldet i den private beskæftigelse tilsyneladende er bremset helt op."

De nøgne kendsgerninger viser, at der ikke er nogen grund til at tale om, at krisen er overstået. Den negative vækst er kun en af flere indikatorer på, at økonomien er ved at gå til næste fase i en af kapitalismens værste kriser.

I 2010 faldt den samlede beskæftigelse med 2,0 pct. - svarende til at 58.000 mistede deres arbejde.

I 4. kvartal skønner Danmarks Statistik, at der alene i det offentlige er sparet ca. 9000 stillinger væk. Når arbejdsløsheden ikke er i samme periode er gået tilsvarende i vejret skyldes det bl.a. at der i øjeblikket er flere, der forlader det danske arbejdsmarked end nye, der træder ind.

SF foreslår hurtig afskaffelse af to EU-forbehold

Hvis et folketingsvalg kommer allerede før sommerferien, og hvis S, SF og R vinder regeringsmagten, så giver det plads til at nå en folkeafstemning om forsvars- og retsforbehold, inden Danmark til januar 2012 overtager formandsposten i EU.

Det lover Socialistisk Folkepartis EU-ordfører Pia Olsen Dyhr, der af frygt for at tabe ikke vil koble det sammen med et forsøg på at afskaffe kronen til fordel for euroen. Også De radikale ønsker en hurtig afstemning om disse forbehold.

Dermed sættes der for første gang et konkret tidspunkt for en afstemning, som det EU-omvendte SF har ønsket, især siden Lissabon-traktaten trådte i kraft i december 2009.

Denne nye unionsforfatning kom ikke til folkeafstemning i Danmark, fordi SF gik med i en politisk studehandel med folketingets øvrige EU-glade partier. En af begrundelserne dengang var, at Danmark netop havde gældende forbehold på de områder, hvor der skete store ændringer med overførsel af mere magt til EU.

Et frisk eksempel er det nye direktiv på det højtprofilerede spørgsmål om bekæmpelse af menneskehandel, der blev godkendt af EU-parlamentet i december 2010. Det er et direktiv, som det danske retsforbehold udelukker Danmark fra at være umiddelbart omfattet af.

Det er hele denne politiske rævekage, SF vil rode op i med sit ønske om en hurtig folkeafstemning.

Villy og konen siger Ja til Unionen

Nu sker det hånd i hånd med rigspolitichefen:

"De andre lande vil ofte være nødt til at afklare en lang række spørgsmål, før de kan gå ind i et samarbejde med os. Derfor er jeg bekymret for, at samarbejdet med de andre medlemslande kan blive vanskeligere. Det bliver simpelthen mere bøvelat at samarbejde med dansk politi", fortæller politiet til Politiken.

Pia Olsen Dyhr er nærmest begejstret: *"Politichefens melding er helt ny. Det betyder, at konsekvenserne af forbeholdet er mere omfattende og meget værre, end vi har regnet med!"*

Intet forførelses-trick er for billigt hos SF. Hvem kan dog være imod EU i kampen mod menneskehandel?!

Selvsagt vil hverken politiet, SF eller EU gøre noget ved de økonomiske misforhold, der tvinger mennesker ud i desperat jagt på arbejde med livet som indsats, tværs gennem jura- og landegrænser. Til steder, hvor hver ekstra krone til mere kontrol, politi og militær kun er med til at forstærke undertrykkelsen af immigrantarbejdere af enhver slags.

Et nej ved en evt. kommende folkeafstemning om forsvars- og retsforbehold skal der til gengæld ikke være nogen konsekvenser af, vil et EU-flertal i et kommende folketing mene. Ingen vil tilstå demokratiet, at et sådant nej reelt også ville være et nej til hele Lissabon-traktaten.

Folkebevægelsen mod EU: Ny euro-pagt skal offentliggøres

Vi kræver forslaget offentliggjort øjeblikkeligt, siger MEP Søren Søndergaard fra Folkebevægelsen mod EU, og han har bedt EU-præsidenten redegøre for indholdet af mødet 24.02.11 med den danske regerings embedsfolk

Danske diplomater og embedsfolk mødtes 24. februar i Bruxelles med EU's præsident Herman Van Rompuy's administration med forslaget om en ny europagt på dagsordenen, fortæller Berlingske Tidende.

Der er tale om forslaget til den såkaldte konkurrencepagt, som Tysklands forbundskansler Angela Merkel og Frankrigs præsident Nicolas Sarkozy præsenterede på EU-topmødet den 4. februar. Pagten skal indeholde krav om strammere finanspolitik samt harmonisering af pensionsalder, erhvervsskatter og lønregulering. Det er fremgået af pressens omtale, men ikke af nogen offentligt tilgængelige officielle dokumenter eller referater.

Folketinget har da heller ikke fået nogen som helst orientering forud for gårdsdagens møde, hvilket Socialdemokraternes leder Helle Thorning-Schmidt kritiserer skarpt. Folkebevægelsen mod EU går nu ind i sagen for at sætte en stopper for hemmelighedskræmmeriet.

- Vi kræver forslaget offentliggjort øjeblikkeligt, lyder budskabet til regeringen fra Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Søren Søndergaard har desuden skrevet til Rådet og bedt EU-præsident Herman Van Rompuy redegøre for karakteren af mødet med de danske embedsfolk, hvad der blev behandlet på mødet, og hvad der blev resultatet af mødet.

I forvejen i bund med levetid og otium

Danskerne skal have Vesteuropas højeste pensionsalder

Af Henrik Herløv Lund

Statsministeren har forsøgt at "tale spørgsmålet om nedslidning af efterlønnere væk" ved at henvise til økonomer og statistiske argumenter. Men det holder ikke

Henrik Herløv Lund

1. Er efterlønnere ikke nedslidte?

Regeringen hævder, at efterløunnerne ikke er nedslidte. Statsministeren sagde således i nytårstalen: "Langt de fleste efterlønnere er hverken mere eller mindre syge end deres jævnaldrende på arbejdsmarkedet". Diskussionen herom er naturligvis vigtig, fordi det handler om begrundelser for efterlønnen: Er ordningen en nødvendig udvej af arbejdsmarkedet for nedslidte eller et luksusgode for raske?

Regeringen bakkes op af arbejdsgiverne – ja, Dansk Industri har ligefrem fremført, at "efterlønnernes helbred er bedre end de jævnaldrendes". Men regeringen henviser ikke mindst til argumenter fra økonomer om, at efterløunnerne ikke er specielt nedslidte, fx fra Arbejdsmarkedskommissionen: "Modtagere af efterløn har et helbred, der kun er marginalt dårligere end beskæftigedes". Arbejdsmarkedskommissionen mener, at det kun er omkring hver tyvende, som er egentligt nedslidt.

Men hvad siger sundhedseksperterne? Ja, undersøgelser fra Statens Institut for Folkesundhed dokumenterer, at efterlønnere generelt er mere syge end beskæftigede. Næsten halvdelen af efterløunnerne lever med langvarig sygdom eller lidelse, primært muskel- og skeletsygdomme, mens kun lidt over en tredjedel af de erhvervsaktive kan tale om det samme. Efterløunnerne rammes også af en markant større overdødelighed i forhold til beskæftigede på samme alder. I gennemsnit er overdødelighe-

den 50 pct., og for mænds vedkommende er den helt oppe på 74 pct.

Alt dette indikerer et generelt ringere helbred for efterlønnere end for beskæftigede, og ganske samstemmende hermed viser undersøgelserne også, at efterlønnere i gennemsnit har kortere levetid end jævnaldrende beskæftigede. Middellevetiden for efterlønnere er i gennemsnit er op mod to år kortere for 60-årige sammenlignet med jævnaldrende i beskæftigelse. Størst er forskellen for mænd med 2,2 år, mens den er lidt lavere for kvinder. Det er navnlig de kortere uddannede blandt efterlønsmodtagerne, som rammes af overdødeligheden. Ufaglærte, der går på efterløn som 60-årige, lever derfor omkring tre år kortere end videregående uddannede i job. Selvfølgelig fordi de i arbejdslivet har det hårdeste arbejde med det dårligste arbejdsmiljø og derfor bliver mest nedslidt.

Nu er efterlønnere naturligvis ikke stor grå masse – der vil blandt 120.000 efterlønnere selvsagt være variation i helbredssituationen. Nogle er selvsagt mere nedslidte end andre, og for en del er det nok mere rigtigt at tale om – som foreslået af formand for FOA Dennis Kristensen – at de er slidte. En undersøgelse af professor ved AUC Per H. Jensen viser, at omkring 40 pct. af efterløunnerne decideret føler, at deres helbred er for dårligt til at arbejde, mens en undersøgelse i region Syddanmark viser, at halvdelen af efterløunnerne oplever forringet arbejdsevne. Hertil kommer "de slidte", som oplever advarselssignaler fra kroppen om, at det er ved at være på tide at forlade arbejds-

markedet, hvis de skal have nogle sidste gode år. Selvom det således kan være svært at sige helt præcis, hvor stor gruppen af nedslidte/slidte efterlønnere er, er der således langt fra regeringens og Arbejdsmarkedskommissionens 20 pct. til virkeligheden. Mange flere end 20 pct. har helbredsmæssige grunde til at stoppe. Og arbejdsgivernes fremstilling af, at efterløunnerne oven i købet skulle have bedre helbred end beskæftigede, kan næppe karakteriseres som andet end virkelighedsfordrejning i ideologisk og interessepolitisk øjemed.

2. Statistiske kneb?

Det må betegnes som mere end besynderligt, at regeringen vælger at lytte mere til Velfærdskommissionen og Arbejdsmarkedskommissionen end til Statens Institut for Folkesundhed. Hverken Velfærdskommissionen eller Arbejdsmarkedskommissionen var jo bemandet med sundhedseksperter, men fortrinsvis med økonomer. Hvis man skal have vurderet en bil, går man da ikke til en apoteker, men til en mekaniker. Når regeringen alligevel lytter mere til økonomer, er det så, fordi lige de økonomer var udvalgt af regeringen selv og derfor siger det, som regeringen gerne vil høre?

Og hvad er det, som ligger i økonomernes tal? En total gennemgang falder uden for de pladmæssige muligheder her, men lad os eksempelvis se på baggrunden for udsagnet fra Arbejdsmarkedskommissionen om, at "efterlønsmodtagere under ét kun har en smule ringere helbred end beskæftigede i samme aldersgruppe". Arbejdsmarkedskommissionen støtter sig her navnlig på en rapport fra interesseorganisationen Forsikring og Pension.

Men hemmeligheden bag efterlønnernes dårligere helbred er jo netop, at de fortrinsvis er kortuddannede og kommer fra de mest belastede erhverv. Op mod 2/3 af tilgangen til efterlønsordningerne kommer fra A-kasser for lønmodtagere med kortere uddannelse

og med det dokumenteret mest belastende arbejdsmiljø: 3F, FOA (sosu'erne) og HK (psykisk arbejdsmiljø) samt selvstændiges A- kasse. Akademikerne udgør derimod i dag omkring 2½ procent af samtlige efterlønsmodtagere. Når man som Forsikring og Pension gør det til et metodisk krav at se bort herfra, er det ikke underligt, at man på denne måde på skrivebordet med et pennestrøg kan eliminere efterlønnernes dårlige helbred. Den virkeligt afgørende helbredsforinkel mellem efterlønnere og beskæftigede får vi kun frem, når vi netop sammenligner på tværs af uddannelsesbaggrund og branche.

Men netop dette forhold har Forsikring og Pension jo valgt at definere væk. Den såkaldte "undersøgelse" fra Forsikring og Pension er med andre ord et eksempel på, at som man råber i skoven, får man svar. "Undersøgelsen" er et statistisk-metodisk skoleridt, der imidlertid ikke siger meget om virkeligheden, der som tidligere beskrevet tværtimod er, at efterlønnere er mere syge, har større risiko for at dø og kortere levetid.

Dette fortegnede billede fra Forsikring og Pensions side er næppe nogen tilfældighed. For forsikring og Pension er *interesseorganisation for de private pensionselskaber*, for hvem efterlønnen hidtil har været en kedelig konkurrent og som omvendt meget gerne ser efterlønnen afskaffet, således at nogen af de 16-18 mia. kr. til efterlønnen i stedet vil gå til private pensionsopsparinger. Der er altså mange penge på spil, hvis Forsikring og Pension kan få jorden efterlønnen. I så tilfælde vil de stå som de helt store vindere. Forsikring og Pension er altså på ingen måde objektive forskere endsige sandhedsvidner.

Og hvorfor køber så Arbejdsmarkedskommissionen "undersøgelsen"? Ja, heller ikke Arbejdsmarkedskommissionen var uafhængige forskere og eksperter, men nøje håndplukkede af regeringens ideologiske meningsfæller til at komme med besparelsesforslag. Så tæller åbenbart alle argumenter uanset lodigheden.

Og Løkke: Ja, for ham er argumenter kun redskaber. Det overordnede mål er efterlønnens afskaffelse, regeringens genvalg og dens nyliberalistiske projekt for velfærdssamfundet. Også her helli-

ger hensigten midlerne.

3. Vil seniorførtidspension kunne hjælpe nedslidte efterlønnere?

VK siger, at skulle der være nedslidte efterlønnere alligevel, så skal de selvfølgelig da IKKE arbejde, men vil blive tilbudt seniorførtidspension, hvis de har mindre end fem år tilbage inden folkepensionen. Forskellen til en almindelig førtidspension er mindre arbejdsprøvning og medicinsk vurdering og en tidsgrænse på et halvt år til svar.

Men så vidt man kan se, vil regeringen ikke ændre på arbejdssevnekravet fra den almindelige førtidspension, som betyder, at man kun kan få tildelt førtidspensionen, hvis man helt og aldeles er afskåret fra at kunne arbejde. Selvom efterlønnere jf. ovenfor i betydelig udstrækning ER slidte og for en betydeligt dels vedkommende også nedslidte, så er der forskel herpå og på mere eller mindre totalt at være uden arbejdssevne. Efterlønnere falder dermed i et hul imellem (senior)førtidspensionen og så på den anden at være så raske, at man kan arbejde videre uden problemer. Derfor vil de ikke kunne få seniorførtidspension, hvis arbejdssevnekravet overføres fra den nuværende førtidspension.

Og regeringen vil tilmed ad økonomisk vej sikre sig, at kommunerne uddeler færre førtidspensioner fremover ved at nedsætte refusionsprocenten fra 35 til 20 pct. Den eneste sikre nyskabelse ved oprettelse af førtidspension vil dermed være, at så kan man få et afslag inden for et halvt år og behøver ikke at vente de op til flere år, som det i dag kræver at få svar vedr. en almindelig førtidspension.

4. Er det rimeligt at forhøje pensionsalderen ved stigende levetid?

Regeringen mener, at det kun er rimeligt at forhøje tilbagetrækningsalderen, når levetiden stiger. Nu er det imidlertid for det første sådan, at levetiden især er højere for længerevarende uddannede

end for kortuddannede. Men det er for det andet endvidere en kendsgerning, at Danmark trods stigninger i dag har den korteste restlevetid i Vesteuropa for en 65-årig. I Danmark er restlevetiden fx godt tre år mindre end i Frankrig og op mod to år mindre end fx i Sverige.

Det betyder selvsagt også, at danskerne får det korteste otium efter arbejdslivet. Og det gælder selvsagt navnlig gruppen, som hidtil er gået på efterløn, og hvis levetid som anført er kortere alligevel. Så der er noget, som skal indhentes, uanset at levetiden stiger.

Det vil danskerne imidlertid ikke få mulighed for, hvis det står til regeringen og dens bagland, for med regeringens forslag om fremskyndelse af velfærdsaftalen vil Danmark få Vesteuropas højeste pensions-

alder på trods af, at vi altså uanset stigende levealder ligger i bund med levetid og otium. Danmark vil med regeringens tilbagetrækningsreform i 2030 få en pensionsalder på omkring 68, mens pensionsalderen i det meste af OECD vil ligge på 65 år. Og det som sagt uanset om danskerne har den korteste gennemsnitslevetid.

Dette vil selvsagt ramme efterlønnere hårdest. De er i forvejen dem, der begynder tidligst på og har det længste og hårdeste arbejdsliv og som samtidig lever kortest og dermed har det korteste otium. Og forhøjes pensionsalderen, således at arbejdslivet tvangsforlænges, er der for dem tværtimod risiko for den modsatte virkning, nemlig at levealderen alt andet lige bliver kortere.

Forkortet af Kommunistisk Politik

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Lockout og strejker:

Konflikten mellem CSC og it-arbejderne ser ud til at blive lang og hård

Arbejds(u)retten har udsat en strejke fra it-fagforeningen Prosa, der er varslet som svar på CSC's igangværende lockout af 120 ansatte, foreløbig med tre uger. Der lægges op til en langvarig og omfattende konflikt, og et støttee arbejde for de lockout-ramte og strejkende er gået i gang

Fagforeningen for de it-ansatte på CSC havde for flere uger siden varslet en udvidelse af konflikten til at gælde yderligere 49 ansatte. Denne solidaritetsmanifestation skulle være trådt i kraft i mandags, men det mente Arbejdsretten ikke. Som så ofte før tog Arbejdsretten arbejdsgiverens parti og stak en kæp i hjulet på det, som skulle være en hurtig og prompte reaktion. PROSA har i situationen etableret et netværk, der har til formål at brede kendskabet til konflikten, hvilket gerne skulle medføre sympatitilkendegivelser og solidaritetsaktioner.

Samtidig har PROSA erfaret, at CSC

i månedsvi har forberedt sig på konflikten, hvilket blandt andet indebærer, at de har selskaber stående bag kulissen til at udføre strejkeramt arbejde. Således har direktør Mogens Nørgaard, Miracle A/S, udtalt til tidsskriftet ComOn, at han er helt frisk på at tage sådanne opgaver, hvis det *"bare handler om deres sædvanlige fagforeningspis."*

CSC's aktive forberedelse i så god tid om at gøre brug af strejkebrydere har fået otte faglige klubber på CSC frem i skoene. Det har udmøntet sig i et fælles brev stilet direkte til CSC's direktør. Heri hedder det blandt andet:

"Det signal vidner hverken om den store vilje til dialog med medarbejderrepræsentanterne eller vilje til at opretholde og vedligeholde de eksisterende

aftaler med personalegrupperne i CSC."

Den tygger ledelsen så på nu.

Barske krav og lockout

Hele konflikten tager sit afsæt i, at CSC forsøger at tørre økonomiske problemer af på ikke bare de ansatte, men på en bestemt gruppe af de ansatte. PROSA-medlemmerne er nemlig de eneste, der i denne proces er blevet stillet over for en række barske krav. Det værste er opsigelse af deres trykkesaftale, hvilket PROSA vurderer vil få den konsekvens, at CSC midt i krisen med fyringer forude allerede har besluttet sig for at slagte netop PROSA-medlemmer. Dette krav, som jo reelt er at hænge en løkke om sin egen hals, blev fulgt af en række andre ublu og provokerende krav. Næstformand i PROSA Hanne Lykke Jespersen uddyber konsekvenserne:

- Ved fyring mister man den aftalte kompensation. CSC kan også kræve en 45 timers arbejdsuge i gennemsnit over otte uger uden lønkomensation, altså ingen overarbejdsbetaling. Ti pct. lønnedgang. Bortskaffelse af skalaløn og dermed automatisk lønregulering.

Grove løjer – og en større mundfuld af malurt, end PROSA-medlemmerne var i stand til at sluge. I stedet spillede de ud med et forslag til forhandling, der kunne forbedre virksomhedens økonomi, hvor alle personalegrupper var inddraget.

CSC's reaktion var en lockout af 120 it-ansatte, altså PROSA-medlemmer. Konflikten var en realitet, og modsætningerne var tydeligt trukket op, så for omkring tre uger siden foretog PROSA så sit modtræk ved at varsle strejke for yderligere 49 medlemmer.

CSC trak PROSA i Arbejdsretten med påstand om, at der på området gjaldt en fredsftale, fordi strejken kunne få konsekvenser for andre virksomheders brug af CSC's ydelser. Dette ville bl.a. gælde Skats it-systemer. Arbejdsretten valgte altså side i torsdags til CSC's fordel. Arbejdsretten skal bruge udsættelsen på de tre uger til

En multinational i Danmark

CSC er en multinational koncern med afdelinger i 70 lande og 95.000 ansatte på verdensplan. Hovedsædet ligger i Virginia, USA. En af de opgaver, der tjenes flest penge på i USA-afdelingen, er opgaver for statsadministrationen. Den øverste koncernledelse er tilsyneladende meget bekymrede for, at regnskabsresultatet for januar kvartal, der afsluttes 1. april, skal holde sig til de budgetterede mål. Derfor er der dikteret midlertidig lønnedgang og ferie i USA, mens ansatte i europæiske afdelinger er beordret på fem dages orlov ud over lønnedgangen. Disse tiltag er iværksat samtidig med, at den danske ledelse gik i clinch med Prosa.

Sagen om de underbetalte indere, som Prosa har kørt for nylig, er også et angreb på den verdensomspændende strategi for koncernen med udbygninger med afdelinger verden over, så arbejdet kan udføres dér, hvor det bliver udført billigst. Således er en del af forberedelserne til konflikten på CSC, at der er sat gang i forberedelserne til, at vitale it-opgaver for Danmark flyttes helt bl.a. til Indien. En operation, der samtidig betyder, at de danske data-registre med cpr-oplysninger, skatteoplysninger og meget andet – ud over den backup, der i dag ligger i USA – også skal ligge i Indien eller andre lande.

at vurdere, hvorvidt PROSA overhovedet må udvide konflikten med de 49.

Torsdag d. 17. marts er derfor den tidligste dag, strejken kan begynde.

Stærkt udvidet konflikt fra juni

It-arbejderne har indstillet sig på en langvarig konflikt, og de tager yderligere skridt til at svare igen på den brutale arbejdskøberlockout.

Prosa har opsagt sin fredsftale med it-leverandøren CSC pr. 1. juni, meddeler fagforeningen i en pressemeddelelse. Dermed kan en række af de afgørende it-systemer hos virksomheden som Skat, SAS, CPR, Tryk og TDC være på vej til at blive berørt af en stor-konflikt om få måneder. Det vil i givet fald også ramme et folketingsvalg, der som en meget lang række af andre systemer er afhængig af udtræk fra CPR-systemet.

CSC går med sin lockout af 120 medarbejdere efter at ramme it-fagforeningen Prosa på pengepungen med en langvarig konflikt, hedder det i en analyse fra it-netmagasinet Version2:

"Det multinationale milliardforetagende ved udmærket, at kravene til Prosa er uantagelige for enhver fagforening."

Magasinet Computerworld har haft adgang til dokumenter, der viser, at CSC vil fyre 1.100 medarbejdere i Norden inden for det kommende års tid. Cirka 600 af stillingerne skal findes i CSC Danmark, mens de resterende cirka 500 skal findes i resten af CSC Nordic.

Støttearbejde sat i gang

PROSA sidder imidlertid ikke på hænderne indtil da. I onsdag mødtes et strejkestøttenetværk for første gang. Deltagerne har nedsat forskellige grupper, der skal udbrede kendskabet til konflikten og sikre sympatitilkendegivelser fra henholdsvis arbejdspladser og i fagbevægelsen. Blandt grupperne indgår der også pressearbejde samt politisk pres.

Grupperne mødes hver for sig mellem fællesmøderne, som foregår hver anden onsdag – næste gang onsdag den 9. marts kl.17-19 i PROSA's lokaler.

Rød presse eller grønne balloner

Vivian og jeg stiger på linie 147 på Ballerup station. Vi pejler efter et forsamlingshus på Måløv-egnen, hvor vores gode bekendte, kammerat og akupunktør Frank holder sin 60-årsfødselsdag. Vi er ved indstigningen meget usikre på landskabet, bestemmelsesstedet, og dermed hvornår vi skal forulempe chaufføren med et STOP! Det er derfor med stor lindring, at vi genkender Thorleif fra Fredsvagten. Ved nærmere orientering finder vi ud af, at bussen er fyldt med Franks gæster. Vi er i samme båd – og på vej til samme havn.

Havnen viser sig at rumme masser af gæster eller gratulanter. Frank tager imod. Han er ved godt mod og glæder sig tydeligt over de mange bekendte, der har taget imod invitationen. Alle er indstillet på en dejlig aften, idet fødselsdags'banet' kan få den opmærksomhed, han har fortjent. Han er af alle deltagende kendt som "Frank, der via sin pc revser omverdenen med velformulerede læserbreve, som selv borgerlige medier har svært ved at afslå grundet deres saglige værdi". Dertil har han ikke brug for hjælp. Frank har årtiers træning i at formulere, agitere og propagandere politik på gaden og i medierne.

I aften har Frank benyttet sig af støtte fra kæreste og familie til dette fantastiske arrangement – med succes.

Vi ledes efter den traditionelle velkomstdrink ind i selve spisesalen. Han byder velkommen:

- Og tag nu for jer af retterne!

Der mangler minsanden heller ikke noget. Vi trives og bespises. Selskabet er en fornøjelse og en afspejling af Franks liv og tilværelse. Der er en farbror på 94 år med til bords. Sønnen Jens informerer Vivian om, at onklens høje alder til dels skyldes franks akupunkturbehandling af onkelen. Moderen er nogle år yngre, men insisterer kl. 01 at sætte sig bag rattet – i sin egen bil! – og køre hjem. Der er ingen våde øjne eller betænkelige miner:

- Den klarer farmor!

Ellers bliver festens praktiske arrangement klaret af Franks kæreste Pia og til dels hendes datter Sophie. Herunder hører diverse musikalske indslag, som spænder fra selvforfattede sange til mere direkte koncertprægede indspark, professionelt og dygtigt udført.

Sønnen Bo er udnævnt til toastmaster. Han træder hurtigt i karakter, og efter forretten afgiver han sit "statement" til sin far:

- Det har været lidt af en fornøjelse at vokse op under dine vinger. Dine røde holdninger har aldrig fornægtet dig. Da jeg var en uforbederlig teenager, forvildede du og jeg os ind i en tøjbutik, hvor jeg forelskede mig i en T-shirt, hvor der med store bogstaver stod skrevet "USA" ned over fronten. Den fik jeg så ikke lov til at få.

Bo orienterer selskabet om hans fars lidenskab til boksning, hvorfor han og hans kammerater stort set hver søndag eftermiddag må fortrække til afsidesliggende egne for ikke at blive trukket med ind i et ringhjørne, hvor studiet af en boksekamp kunne nydes.

Bo orienterer også selskabet om, at han mange gange er blevet trukket med til lørdagsfremstød for Land og Folk. Far Frank stod her sammen med mægtig søde mennesker og solgte Land og Folk. Der var en vis hygge. Mange mennesker købte, og endnu flere havde lyst til at udveksle meninger. Det var miljø!

Så var det lige, at der blev udskrevet valg. Pludselig var der konkurrence af politiske budskaber ved den lokale brugs: De konservative stod der med deres grønne løbesedler med Schlüters kontrafej på, balloner og bolsjer. Bo var på det tidspunkt blot fem år og kunne ikke stå for fristelsen. For sent gik det op for far Frank, som i hast måtte aflægge "fjenden" et visit for at rive Bo væk fra deres lokkemad: *Hverken bolsjer eller balloner blev det til, når man er barn af en kommunist!*

Reno

Den 28. februar udløb et ultimatum fra politiet til demonstranterne, der i to uger har besat delstatens regeringsbygning. The Capitol i Madison, Wisconsin, er blokeret af offentligt ansatte, arbejdere og studerende, der resolut har sat sig op imod den republikanske guvernør Scott Walkers forsøg på at gennemføre en lov, der vil ophæve fagforeningernes forhandlingsret.

Samtidig er planen at beskære de offentligt ansattes lønninger og pensioner bl.a. ved at øge egenbetalingen.

Der er med andre ord tale om et groft nyliberalt angreb på de arbejdende og deres rettigheder. Af mange opfattes det som et forsøg på et endeligt opgør med den amerikanske fagbevægelse, der er blevet gradvist svækket gennem en lang årrække, både med hensyn til medlemmer og indflydelse.

Det er delstatens elendige finanser, der motiverer angrebet. Og Wisconsin er langt fra den eneste stat eller storby i USA, der økonomisk kører på pumperne. Et forstemmende billede tegner sig over hele landet som følge af den enorme udpumpning af skattemidler, som er gået til at redde banker og finansinstitutioner under krisen, der eksploderede i 2008. Det er de almindelige skatteborgere og i særdeleshed de offentligt ansatte – herunder skolelærere, sundhedspersonale og mange andre – der har fået regningen. De regner i USA til 'middelklassen' sammen med de faglærte arbejdere, hvoraf et mindretal er medlemmer af en fagforening, om end procentvis flere end ufaglærte. Denne amerikanske 'middelklasser' levevilkår er blevet stærkt forringet gennem en årrække, og dramatisk gennem de sidste år.

Men Scott Walkers lovforslag – og i særdeleshed det indeholdte angreb på fag-

foreningen og de faglige rettigheder – blev for meget for borgerne i Wisconsin, der har holdt protesterne kørende, mens demonstrationerne er blevet stadig større. Titusind er blevet til titusinder, og den første protestmarch er blevet til protestmarcher over hele USA i solidaritet med Wisconsin – og til forsvar for alle arbejdendes rettigheder. Og 4000 er blevet inde i delstatsparlamentet for at forhindre lovforslaget i at blive vedtaget.

Der er tale om en regulær krig mod arbejderne og fagforeningerne. Wisconsin har længe været en slags socialt forsøgslaboratorium, når det gælder om at barbære rettigheder væk. Den nyliberale demokratiske præsident Clinton pralede allerede i 1990'erne om "at gøre en ende på velfærden, som vi kender den", da han stoppede det føderale velfærdsprogram. Det var selvfølgelig ledsaget af løfter om at tingene ville blive endnu bedre på nyliberal maner: Man skulle gå

fra velfærd til arbejde, fra passiv forsørgelse til firmanyttig slavetjeneste. Fattige enlige mødre blev tvunget til at arbejde for fattige sociale ydelser. Gennemsnitslønnen lå på 7 dollars i timen, stadig flere børn blev tvangsfjernet og børnedødeligheden blandt de sorte steg med 37%. Da den økonomiske boble bras, eksploderede arbejdsløshed og fattigdom.

Det er den udvikling, den 'hvide middelklasse' af faglærte og folk med mellem lange uddannelser nu ser åbne sig for dem: et gigantisk fald ned ad den sociale rangstige mod et bundløst dyb.

Den første protestmarch i Wisconsin den 7. februar ramte plet og udløste, hvad der allerede nu er den mest omfattende massekamp af arbejdende i USA i flere årtier, der også har taget usædvanlige midler i brug: Demonstranterne gik ikke hjem, da de havde afleveret budskabet. Nogle af dem besatte Capitol-bygningen i Madison og blev der. Det var den 15. februar. Det blev sammenlignet med Tahrirpladsen i Cairo, og stemningen med ånden fra 1968.

Politiet opgav at fjerne de 4000 demonstranter den 28. kl. 16, vel vidende at det ville føre til endnu kraftigere protester.

Så længe demonstranterne fortsat adlyder loven, sagde politichefen for Wisconsin Capitol Charles Tubbs, vil der ikke være behov for arrestationer.

- Folk her har handlet lovlydigt og ansvarligt, tilføjede han.

Nogle betegner det, der sker i Wisconsin, som begyndelsen til en ny amerikansk arbejderbevægelse. Den kan sprede sig over hele landet og til alle økonomiens sektorer.

Fotos fra flickr gruppen:
Madison Wisconsin State Capitol Protests 2011

*Nationalkongres til forsvar for revolutionen***Tunesien: Revolutionen strukturerer sig**

Den tunesiske revolution fortsætter med at udvikle sig i hurtigt tempo. De fortsatte protester på gaderne mod den midlertidige regering, der ikke er udsprunget af folkerevolutionen, og som har krævet et fuldstændigt brud med Ben Ali-regimet fik den 27 januar dens leder Mohamed Ghannouchi til at trække sig. Ghannouchi var også regeringsleder under Ben Ali. Dagen efter fik han følgeskab af industri- og teknologiministeren Mohamed Afif Chelbi, og kort derefter nedlagde også ministeren for internationalt samarbejde Mohamed Nouri Jouini sit job. Begge tilhørte Ben Alis gamle garde. Nu er der kun en enkelt tilbage fra denne: den midlertidige præsident Fousad Mebazza, der har været formand for Ben Alis parlament.

Efter Ghannouchis afgang udnævnte Fousad Mebazza med det samme den 84-årige Beji Caid Sebsi som regeringsleder. Han har tidligere været udenrigsminister under Tunesiens første præsident Habib Bourguiba.

Der er ingen tvivl om, at Tunesien er det land, hvor de revolutionære kræfter og den revolutionære bevægelse er klarst struktureret. Her har man udviklet en fælles front på en minimumsplatform: Fronten af 14. januar.

Den 11. februar dannedes et endnu bredere initiativ: en komité, der vil indkalde en national kongres til forsvar for revolutionen – eller med andre ord en grundlovgivende forsamling.

Det marxistisk-leninistiske parti PCOT er en af de drivende kræfter bag initiativet.

Hvordan Beji Sebsi vil forholde sig til de krav, som den organiserede opposition i Fronten af 14. januar og Komiteen til forsvar for revolutionen rejser, er endnu uvist. Meget tyder på, at han er et nyt (eller gammelt) ansigt på en fortsættelse af den kurs, den midlertidige regering har fulgt indtil nu, og som folkemasserne afviser.

Den 15. februar rapporterede journalisten Baudouin Deckers om de nye skridt, den revolutionære bevægelse har taget, i nedenstående artikel.

Komiteen for Nationalkongressen til forsvar for revolutionen dannet

Fredag den 11. februar mødtes alle oppositionskræfterne mod Ghannouchi-regeringen for at danne en Komité for Nationalkongressen til Forsvar for Revolutionen (CNSR). Det er et nyt og vigtigt skridt for udviklingen af den tunesiske revolution. Disse kræfter omfatter ti venstrefløjspartier, demokratiske og patriotiske partier, som i forvejen var forenet i 'Fronten af 14. januar', samt andre partier som det islamiske Ennadha og Kongressen for Republikken (CPR, stiftet 2001), og også – særdeles betydningsfuldt – den faglige landsorganisation UGTT. Sammenslutninger af advokater, journalister og forfattere har tilsluttet sig initiativet. I alt har 28 organisationer skrevet under på dette projekt.

Det anmoder den nuværende interim-præsident om at anerkende Komiteens legitimitet og dermed legitimiteten af den kongres, den vil sammenkalde. Komiteen kræver også ret til at efterprøve alle den midlertidige regerings beslutninger og også til at forkaste dem. Den forlanger også opløsning af de tre kommissioner, som Ghannouchi-regeringen har nedsat: den ene, som

skal undersøge volden, en anden, som skal beskæftige sig med korruptionen og svindelen under Ben Alis diktatur, og en tredje, som skal behandle politiske reformer. Disse kommissioner ledes af folk, som var tæt på diktatoren Ben Ali og hans parti RCD (som allerede er opløst). Komiteen forlanger, at disse tre komiteer erstattes af andre, som dannes af CNSR.

Samir Hammouda, repræsentant for Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT) i Frankrig, udtalte:

“I realiteten betyder dette dannelsen af en modmagt. Det er stadig ikke, hvad Fronten af 14. januar forlanger, nemlig at denne kongres konkret udpeger en folkelig provisorisk regering. Det er et kompromis mellem oppositionens 28 kræfter, som tillader, at revolutionen udvikler sig. Enten accepterer præsidenten det, hvad der vil tillade det at vedtage skridt for at gå fremad, eller også afviser præsidenten Kongressens og dens platforms legitimitet.

Dette ville skærpe modsætningerne endnu mere, hvilket vil stimulere revolutionen yderligere. Mødet den 11. februar besluttede at skabe Komiteer til værn for revolutionen på alle niveauer, regionale og lokale. Strejker, demonstrationer og møder bliver stadig mere talrige i Tunesien, CNSR bliver populær, og folk organiserer sig i lokale komiteer. Revolutionen bliver stadig mere struktureret.”

Lørdag den 12. februar afholdt 'Fronten af 14. januar' et stort møde i Tunesiens kongrespalads, en kæmpehal med 5000 pladser, der alle var besat, mens mere end tusinde ikke kunne komme ind på grund af pladsmangel. Hallen var fyldt med begejstring, folk råbte entusiastiske slagord, og talsmændene for frontens forskellige dele opfordrede deres medlemmer til at tilslutte sig og deltage i dannelsen af Komiteerne for Nationalkongressen til Forsvar af Revolutionen, og også til at gå ind i de lokale og regionale Komiteer for Fronten af 14. januar.

Arabiske opstande: **Reformer og kontante kongelige gaver**

Monarkierne i de arabiske lande er under hårdt pres fra de folkelige opstande og protester, som foreløbig har væltet diktatoriske militærregimer i Tunesien og Ægypten

De mere eller mindre enevældige royale diktaturer udgør alle steder uanset deres form hovedbastioner for den arabiske reaktion. De er alle i nær alliance med USA og de øvrige imperialistmagter, som har været med til at etablere og sikre monarkiernes overlevelse indtil nu.

Kongen af Bahrain under pres

Kongehusene er en del af det 20. århundredes imperialistiske nyordning af Mellemøsten. De har ikke bestået i århundreder og har nu fået travlt med at 'reformere sig' – eller bestikke sig – til deres ikke så trofaste undersåtters accept.

Det yngste monarki er Bahrain, hvor den hidtidige emir så sent som i 2002 salvede sig selv som konge. Her ligger basen for den amerikanske 5. flåde.

Dette korrupte monarki er også tæt allieret med Saudi-Arabien, det traditionelle hovedcenter for politisk og religiøs reaktion i de arabiske lande. De omfattende protester har afsløret en dyb folkelig utilfredshed med den royale elite. Efter de brutale massakrer på fredelige demonstranter har kongen tilbudt 'dialog' med demonstranterne. Angiveligt er der løsladt 250 politiske fanger, hvoraf de 23 skulle være fængslet for kritik af kongefamilien.

Det har imidlertid ikke fået oppositionen til at gå hjem. Titusinder af demonstranter har været på gaden i de seneste dage. Kong Hamad bin Isa Al Khalifa drog onsdag på besøg i Saudi-Arabien for at søge støtte. De demonstrerende har sat en frist til torsdag den 24. februar, til at kongen træder tilbage.

Sker det ikke, vil bahrainerne gen-

nemføre en generalstrejke og fortsætte og udvide massedemonstrationerne, der har forenet folket bredt.

Guld fra den saudiske skattekasse

Saudi-Arabien, det tredjestørste arabiske land, er en ekstremt vigtig allieret for USA, ikke mindst i dets krige i Mellemøsten og Asien. Det saudiarabiske kongedømme blev grundlagt i 1932 af Ibn Saud, hvis sønner med forskellige koner har været skiftende konger siden hans død i 1953.

Den saudiske kongefamilie kontrollerer landets enorme olierigdomme og fungerer samtidig – ikke mindst som social beskyttelsesforanstaltning – som centrum for den mest reaktionære udgave af fundamentalistisk islam, wahabismen.

Borger- og menneskerettigheder er et ukendt begreb i det feudale, enevældige kongedømme med de mange amerikanske militærbaser, der ikke kender til (legale) politiske partier overhovedet.

Under indtryk af revolterne i andre arabiske lande, ikke mindst i nabolandet Bahrain, har den saudiske enehersker kong Abdullah valgt at supplere sin brutale undertrykkelse af al opposition med massiv bestikkelse. En gaveregn på 190 milliarder kroner fra kongens eget guldskat skal dæmpe undersåtternes trang til oprør – uden politiske reformer.

Blandt andre de statsansatte får en lønstigning på 15 pct., og de unge, som massivt har været på barrikaderne i andre arabiske lande, nyder godt af særlig betænksomhed – f.eks. vil unge arbejdsløse og studerende, der vil læse i udlandet, få en pose penge af kongen. Desuden vil mange unge få penge til at kompensere for stigende fødevare- og boligpriser.

Kong Abdullahs holdning til de arabiske folkerevolutioner fremgår af, at han gav asyl til den flygtende enehersker af Tunesien, Ben Ali, hvis forhadte parti

indtil hans fald var medlem af det socialdemokratiske Socialistisk Internationale. I kraft af den massive undertrykkelse og religiøse obskurantisme regnes Saudi-Arabien som imperialismens og reaktionens sikreste og mest stabile bastion i Mellemøsten.

Marokko: Oplyst enevælde og ulovlig besættelse

Protestbølgen er også nået til det vestligste arabiske monarki, Marokko, der traditionelt er anset som et stabilt pro-imperialistisk land. Den første massedemonstration fandt sted den 20. februar og krævede bl.a. kraftige begrænsninger af kongemagten. Der blev afholdt protestmarcher i 53 byer organiseret af Bevægelsen for Forandring af 20. Januar. Regeringen sagde, at 37.000 deltog, arrangørerne siger 300.000.

Marokko betegnes ofte som et konstitutionelt og parlamentarisk monarki. Der eksisterer et parlament og ikke færre end 31 registrerede politiske partier, hvoraf de fleste boykottede protesterne. Problemet er bare, at de ikke har nogen magt, for den tilhører den alawittiske konge, der både er statsoverhoved, militær øverstbefalende og 'de troendes kommandant'. Alawitterne er en muslimsk mindretalssekt.

Den reelle magt i dette 'oplyste monarki', som det venligt kaldes i de vestlige medier, ligger hos 'reformkongen' Muhammed VI, der lod en 'centrum-venstre'-regering fra oppositionen komme til efter et valg i 1998, der ikke ændrede noget.

Via Democrática og kravet om reel forandring

Et af de marokkanske partier, Via Democrática, som har gode forbindelser til Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, vender sig åbent mod den illegale marokkanske besættelse af Vestsahara. I begyndelsen af februar udsendte det et program for udviklingen af protestbevægelsen i Marokko.

Det hedder i erklæringen blandt andet:

"Marokko er ikke immun over for, hvad der sker i Tunesien, Ægypten og andre arabiske lande. Det deler med disse de samme årsager og omstændigheder, der affødte de folkelige opstande i disse lande. Marokko lever under et politisk tyranni, et enevældigt autokrati, som fremmer og er afhængigt af kapitalismens nyliberale projekt. Et mindretal med kongefamilien i spidsen har monopoliseret den politiske magt og har sat sig på landets rigdomme, hvilket har resulteret i stor armod, arbejdsløshed, fattigdom og marginalisering af de underste sociale klasser, størstedelen af befolkningen."

Via Democrática afviser en reformproces, som vil bevare de magtstrukturer, som understøtter regimet, og kræver bl.a. opløsning af den royale statsstruktur (Makhzen) samt:

"Etableringen af en ny demokratisk forfatning udarbejdet af en forfatningsgivende forsamling, der er demokratisk valgt og udtrykker den folkelige vilje og suverænitet, med en klar sondring mellem den lovgivende, udøvende og dømmende magt og adskillelse mellem religion og stat."

Det haster ifølge det revolutionære parti med "en radikal forandring gennem organiseret masse kamp for frigø-

relse, demokrati og socialisme, der bryder med de metoder til obskurantisme, falsk konsensus" osv., der i realiteten fører til fastholdelse af oligarkiet og dets privilegier.

Muhammed VI erklærede dagen efter de store protester søndag, at han "snart" vil offentliggøre "dybe" reformer. Dette løfte kom, efter at fem mennesker blev dræbt under demonstrationerne søndag. Han præsenterede sit nye Økonomiske og Sociale Råd i Casablanca, der skal rådgive om økonomisk og social politik og rummer repræsentanter fra fagforeninger, arbejdsgiverne og politiske partier.

Vestsahara: Ulovlig besættelse, ulovligt fiskeri

USA og det imperialistiske EU har altid opretholdt gode forbindelser med de reaktionære og diktatoriske arabiske regimer og forsynet dem med våben.

I forhold til Marokko, der har besat Vestsahara og gennemfører stadige massakrer og angreb på saharawierne, tilsidesætter EU systematisk FN-resolutionerne, der anerkender Vestsaharas ret til uafhængighed.

For et par dage siden har EU-landene fornyet den gamle fiskeriaftale med

Bahrain: Kongefamilien beordrer hæren til at skyde på ubevæbnede demonstranter

Marokko for et år. Danmark og Sverige stemte imod.

Lederen af Vestsaharas befrielsesbevægelse, Polisario-Fronten, har bedt FN om at gribe ind over for EU og Marokko. Mohamed Abdelaziz påpeger, at "det, at EU-fartøjer udnytter Vestsaharas fiskeressourcer, strider mod folkeretten, herunder international menneskerettighedslov", og strider mod FN's egne vedtagelser.

Udsigterne til, at FN's beslutninger om Vestsahara eller Palæstina bliver respekteret af imperialistmagterne, er forsvindende ringe.

Håbet om forandring ligger i den revolutionære folkelige kamp i Marokko og regionen.

Om Vestsahara og den marokkanske regerings kriminelle undertrykkelse

Vi fordømmer kraftigt den voldsomme undertrykkelse, som Mohammed VI's alawit-regering har udløst imod saharawierne lejr i Gdaim Izik, hvor de marokkanske undertrykkelsesstyrker (politi, paramilitære enheder og hær) har gennemført angreb, smadret lejren og myrdet og såret dusinvis, heriblandt kvinder og børn.

Den marokkanske regering har indført total blokade af lejren og forhindret journalister i at tage til El Aaiun, Vestsaharas hovedstad. Menneskerettighedsorganisationen Human Rights Watch har imidlertid indsamlet vidnesbyrd, som fordømmer den vold og tortur, som de saharawiske fængslede er blevet underkastet, selv på hospitaler, hvor politiet stod vagt for at gennembanke de sårede, når de ankom.

Regeringen i Rabat efterlever ikke en eneste af FN-beslutningerne om Vestsahara, som kræver dets uafhængighed eller selvbestemmelse. Den ignorerer disse, og med den største kynisme og arrogance besætter den Sahara og sender sine egne bosættere til landet, for det meste militærfolk forklædt som civilister.

Den marokkanske regering gør regning på den franske og amerikanske imperialismes meddelagtighed og støtte; Spanien undlader med sit tavse samtykke og hykleri at tage ansvar over for det, der tidligere var en "spansk provins", og lader kujonagtigt Marokko besætte landet.

Det saharawiske folks oprør og kamp er retfærdig og har vor fulde støtte. Vi kræver tilbagetrækning af alle marokkanske tropper fra Vestsahara, og at Marokko til fulde efterlever retten til selvbestemmelse.

Længe leve det saharawiske folks kamp ledt af Polisario-Fronten!
Længe leve et frit og uafhængigt Vestsahara!

*Caracas, Venezuela
November 2010*

**16. plenarmøde
Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og
Organisationer**

Fra Afghanistan til Bahrain og Libyen

Bomber, storkors og demokratisk hykleri

Imperialisterne, de gamle kolonimagter og NATO truer med militær intervention i Libyen og det revolutionære Nordafrika

Sent søndag den 20. februar blev en familie på seks – et ægtepar og deres fire børn – dræbt af en raket fra et NATO-fly i Khogyani i det besatte Afghanistans østlige Nangarhar-provins. Lørdag fordømte marionetpræsidenten Hamid Karzai et andet NATO-angreb, der dræbte mere end 50 civile i naboprovinserne Kunar.

NATO-talsmænd har beklaget udslettelsen af familien og meddelt, at man vil undersøge det andet masse mord fra luften.

NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen har været tavs om disse som om de talrige andre tilfælde af drab på civile i Afghanistan, med bomber fra fly og droner eller med kugler fra NATO-tropperne på jorden.

De danske medier fandt dårligt nok disse rapporter fra Afghanistan en notits værd. Til gengæld trak det overskrifter, at NATO-generalsekretærens angiveligt var 'chokeret over Libyen-vold'.

"Jeg er chokeret over den planløse brug af vold mod fredelige demonstranter i Libyen. Jeg beklager dybt tabene af menneskeliv. Jeg beder de libyske myndigheder om at stoppe underkuelsen af de ubevæbnede civile borgere," erklærede Anders Fogh Rasmussen i en skriftlig meddelelse.

Han understregede samtidig, at folkets oprør ikke kan holdes nede.

Fogh og NATO var særdeles glade for den afsatte ægyptiske præsident Mubarak. Kort før hans fald erklærede NATO-politikeren på sit ugentlige pressemøde:

"Begivenhederne i Egypten og Nordafrika er en rettidig påmindelse. Vi kan ikke tage stabilitet for givet, selv ikke i vores umiddelbare nabolag ... Jeg betragter ikke situationen i Egypten eller Tunesien eller andre steder som en

direkte trussel mod NATO-allierede. Men det er åbenlyst, at udviklingen i Mellemøsten og Nordafrika kan få indflydelse på fredsprocessen i Mellemøsten – og at ustabiliteten i regionen som sådan i et længere tidsperspektiv kan få en negativ betydning på økonomien, hvilket kan lede til illegale indvandrere i Europa og så videre."

Der var ingen fordømmelse fra Fogh af Mubaraks vold mod demonstranterne, der kulminerede da, eller støtte til de ægyptiske eller tunesiske folkemassers kamp.

Med Libyen er den en anden sag. Selvherskeren Muammar Gaddafi har ikke været Vestens eller NATO's hjertebarn.

Foghs libyske udtalelser kom efter forlydender om, at piloter i libyske militærfly havde beskudt civile demonstranter. Det blev benægtet af Saif al-Islam Gaddafi, søn af Muammar. Angrebene var rettet mod ammunitionsdepoter i områder, der ligger langt fra beboede områder, sagde han.

Demonstranternes blod er flydt i strømmevis i Libyen, som i Tunesien, Ægypten, Bahrain og andre arabiske lande, hvor kampen mod diktatoriske regimer – uanset om det er konger eller militærfolk, der står i spidsen – har bragt de bredeste masser på gaden.

Opstandene har brugt vold mod sikkerhedsstyrker og politi og mod bygninger for regeringspartier og regerende klaner.

Et toppunkt af dansk demokratisk hykleri kom, da dronning Margrethe sammen med sin mand besøgte det enevældige kongedømme Bahrain med et Storkors af Dannebrog-ordenen i lommen – den næsthøjeste danske orden – som hun tildelte den selvudnævnte konge fra 2002, Sheikh Hamad bin Isa al-Khalifa, tidligere emir af Bahrain, for hans fortjenester.

Besøget foregik, mens opstanden i Ægypten var ved at kulminere. Ridder af Dannebrog Hosni Mubarak var under voldsomt pres, mens han lod sine sikkerhedsstyrker og lejede bøller skyde,

lemlæste og banke demonstranterne på Tahrir-pladsen og andre steder i landet.

Den danske regent kunne meddele, at kaldsfællen i Bahrain nok var bekymret over uroen i Ægypten, men at alt var roligt i Bahrain, og der ikke var nogen udsigt til en massebevægelse mod den monarkistiske diktator og hans klan, som besætter alle vigtige poster i den lille østat med 800.000 indbyggere.

Et par uger senere lod majestæten i Bahrain udenlandske lejesoldater massakrere fredelige protesterende demonstranter, der gennemførte en sit-in på Perlepladsen i hovedstaden Manama.

Den amerikanske 5. flåde, der patrullerer Den Persiske Golf og store dele af Afrika, har netop base og hovedkvarter i Manama, Bahrain.

Den internationale krigsforbryder Anders Fogh Rasmussens chok-tilstand over Libyen, som blev flittigt rapporteret, har en hensigt. Den falder sammen med gentagne opfordringer i medierne til at Vesten 'må gribe ind mod Gaddafis folkedrab i Libyen'.

FN's sikkerhedsråd, der ikke fordømte regimevolden mod demonstranterne i Tunesien og Ægypten, der i begge lande kostede hundreder af døde, har tirsdag enstemmigt fordømt volden i Libyen og krævet, at den stopper øjeblikkeligt.

I sin seneste kommentar i cubanske medier skriver Fidel Castro, at Washington ikke vil tøve med at beordre en NATO-invasion i det olierige nordafrikanske land 'i løbet af nogle timer eller nogle få dage'. Hvad USA bekymrer sig om, er landets store oliereserver, konstaterer Castro:

"For mig er det indlysende, at den amerikanske regering overhovedet ikke bekymrer sig om fred i Libyen".

USA har gentagne gange gennemført militære provokationer mod Libyen. I 1986 lod den daværende amerikanske præsident sine fly angribe en række mål i Libyen, indbefattet Gadaffi selv. Det var et groft brudt på international lov. Det lykkedes imidlertid ikke at dræbe Gadaffi, men mindst 45 militærfolk og 15 civile blev dræbt.

Nej til krig, nej til sanktioner mod Libyen

Mens der vedtages sanktioner, har USA og NATO også et militært angreb på Libyen på tegnebrættet

FN og imperialistmagterne har haft travlt med at vedtage sanktioner mod Libyen. En enstemmig resolution i FNs sikkerhedsråd betyder, at regimets økonomiske midler fastfryses og der etableres en våbenembargo. Der er indført rejseforbud for Gadaffi-familien og ledende medlemmer af styret, og FN har bedt Den Internationale Straffedomstol om at undersøge, om Gadaffi og hans regering kan anklages for forbrydelser mod menneskeheden. EU har bekræftet og udvidet sanktionerne.

De samme aktører, og tilmed nogle af de samme personer, som var i sving for at gennemføre den ulovlige angrebskrig mod Irak i 2003 er i gang igen. NATOs generalsekretær, som dengang løj lystigt om Iraks masseødelæggelsesvåben, er på banen. Et militært angreb i den ene eller anden form – en regulær invasion, elitestyrker, der skal eliminere Muammar Gadaffi, eller foreløbig måske som

spærring af det libyske luftrum, som USA vil have indført som et første skridt.

Denne er det ikke masseødelæggelsesvåben, men en 'humanitær intervention', som er krigspåskuddet. De libyske folk skal reddes fra at blive slagtet af Gadaffi, fra et folkemord. Evt. kan en sultkatastrofe gøre et angreb nødvendigt. Modellen kan se ud til at være den ikke FN-sanktionerede angreb på Serbien og Milosevic i 1999, som også Danmark tog del i.

Også de samme medier, der var temmelig tavse om nedslagtningen af protesterende tunesere og ægyptere, hvor hundredvis blev dræbt i begge lande, taler med store overskrifter om dræbte i Libyen – om hundreder, måske tusinde. Påståede bombninger af civile har trukket store overskrifter, men der er endnu ikke set nogen dokumentation. Den humanitære katastrofe er heller ikke påvist. Titusinder af arbejdende fra andre lande i Tunesien er blevet evakueret under temmelig ordnede forhold.

Kendsgerningen er, at Libyen befinder sig i en borgerkrigslignende situation. Utvivlsomt har dele af den libyske hær sluttet sig til opstanden, ligesom en række overordnede officerer, ministre

og diplomater, mens andre dele af hæren og styret er forblevet loyale. Det er ikke lykkedes oprøret at indtage hovedstaden Tripoli. Gadaffis styrker siges at forberede en modoffensiv.

Opstanden dannede den 27. februar et modstandsråd – Det Nationale Libyske Råd – i den næststørste by Benghazi, som den kontrollerer. Talsmanden for dette råd Hafiz Ghoga har erklæret, at rådet ikke har kontaktet fremmede regeringer og ikke ønsker udenlandsk intervention. Sådanne opfordringer var ikke velkomne, sagde Hafiz Ghoga, der tilføjede at demonstranterne kontrollerer store dele af landet, og at 'resten af Libyen vil blive befriet af folket.'

Arbejderpartiet Kommunisterne vender sig imod sanktionerne som en imperialistisk manøvre – og afviser en militær indgriben under nogen som helst form – med eller uden dansk deltagelse – som simpelthen vil være en fortsættelse af USA's og NATOs folkeretsstridige og kriminelle interventioner og krige.

Arbejderpartiet Kommunisterne

Hvem er Gaddafi?

Den libyske leder er forvandlet til et monster i de vestlige medier Hvem er han egentlig?

Opstanden mod eneherskeren Muammar Gaddafi og hans regime er blevet stærkere og mere, efter at en søn af den libyske leder erklærede, at regimet ville forsvare sig til sidste blodstråbe, og at situationen kunne udløse en borgerkrig.

Revoluten i Libyen er ikke helt uvelkommen for USA og NATO, som prøver at fremvise den som et eksempel på, at de arabiske folkerevolutioner først og fremmest vil have demokrati og ikke specielt retter sig mod imperialismen, zionismen og de gamle kolonimagter.

Gaddafi med venen Berlusconi

For Libyen har ikke været en langvarig allieret med USA, og den libyske hær og dens generalstab er ikke blevet uddannet og udrustet af Pentagon.

Af Vesten betragtes Gaddafi blandt andet derfor som en upålidelig allieret, der kan undværes, selvom Libyens officielle forhold til USA er blevet normaliseret inden for de sidste fem-ti år, og det er blevet rigtig godt til EU, og ikke mindst Frankrig og Italien. Med EU og Frankrig er der tegnet en hel række multilaterale og bilaterale aftaler.

Berlusconi indgik i 2008 en samar-

bejdsaftale med Libyen, som betød, at Italien betalte kompensation for sin koloniale fortid i landet, mens Libyen lovede at investere i italiensk industri og stoppe flygtningestrømme fra Nordafrika og resten af kontinentet.

Gaddafi kom til magten ved et militærkup i 1969, der afskaffede et reaktionært kongedømme og oprettede Den Arabiske Republik Libyen, inspireret af nasserismen og dens panarabiske og antikonialistiske ideologi, der vil have de arabiske lande til at blive en forenet arabisk nation og dermed ophæve kolonialismens kunstige og splittende grænsedragninger. Det blev blandet i en cocktail, der blev kaldt 'arabisk socialisme' eller 'islamisk socialisme'.

Senere har han gjort sig til talsmand for en slags pan-islamisk commonwealth

og senest for 'Afrikas Forenede Stater'.

Han har også villet fremstå som en fast støtte til den palæstinensiske sag og har angiveligt støttet Polisario, befrielsesfronten i Vestsahara. Under krigen mellem det præstestyrede Iran og Saddam Husseins Irak støttede han Iran.

Gaddafi karakteriseres måske bedst som arabisk populist og demagog.

Den libyske hersker har også vist sig som pragmatiker, der skiftede politik og samarbejdspartnere efter omstændighederne. Frem til 1989 forfulgte han sine politiske mål ved at balancere mellem USA og Vesten på den ene side og Sovjetunionen og Østblokken på den anden side og optræde som en selvstændig og uafhængig kraft, der støttede befrielseskampen.

Da Gaddafi kom til magten lod han hele landet og befolkningen (der nu er mere end 6 millioner) få del i de enorme

olierigdomme, der ikke længere tilfaldt olieselskaberne og den korrupte kongefamilie. Indkomsten pr. capita er blandt de højeste i Afrika. Libyen har også givet jobs til hundredtusinder af udenlandske arbejdere.

Sundhed og uddannelse er gratis, og der er kun få analfabeter. Den gennemsnitlige levealder er konstant steget og ligger nu på omkring 76 år.

Efter Sovjetunionens opløsning har Gaddafi søgt at genintegrere Libyen i den vestlige kapitalismes og imperialismens strukturer og har udvidet markedsøkonomiens virkefelt kraftigt.

I 2004 erklærede Tony Blair efter et besøg i Libyen, at det nu ville blive en stærk allieret i 'krigen mod terror'. Gaddafi har fordømt folkerevolutionerne i Tunesien og Ægypten og til det sidste støttet de faldne herskere Ben Ali og Hosni Mubarak.

De sociale rødder til revolten i Libyen er nogenlunde de samme som i Tunesien og Ægypten: voksende fattigdom, høje fødevarerpriser, manglende jobmuligheder for en meget stor og veluddannet ungdomsgeneration osv.

Den hårdhændede undertrykkelse af al opposition mod Gaddafi-regimet – der erklærer, at opstanden er promoveret af BBC, al Jazeera og al Arabia, og senest af 'Al Qaeda' – gør det vanskeligt at udlede, hvilke politiske kræfter der vil blive de mest fremtrædende, hvis og når regimet falder.

Der forlyder meget lidt om folkebevægelsens og oppositionens krav i medierne, og det er usikkert, om der dannes en fælles front omkring en stribe centrale reform-krav, som det har været tilfældet i Tunesien og til en vis grad i Ægypten.

Ørkenvinden kan tage mange retninger

Af E. Holmest

Massernes oprør har fremskyndet USA's planer for regimeændringer i Mellemøsten og nytegning af det politiske Landkort, skriver norske Nettmagasinet Revolusjon i denne analyse

Folkeopstandene breder sig som en *simoom* (sandstorm) over hele den arabiske verden. Sandstorme kan ændre landskabet på kort tid. Men ørkenrotter og skorpioner ligger på lur.

Oprørene i Tunesien og Ægypten har synliggjort massernes kollektive vilje, styrke og trods. Man har modbevist påstandene fra vestens ideologer og samfundsforskere om, at "revolutioner er gået af mode, revolutionernes tid er forbi" for hele verden.

Folkets store nationale og demokratiske sejre er alligevel foreløbigt kun "delsejre"; det endelige slag er endnu ikke udkæmpet.

I Tunesien har arbejderne, ungdommen og folket fremtvunget en form for dobbeltmagt, men kredsen omkring

den styrtede Ben Ali har stadig klør tilbage. Ægypterne har væltet Mubarak, men her har militærrådets "overgangsregime" også givet imperialisterne og kompradorerne en vis tid til at sunde sig med de farer, det indebærer.

Folkeoprørene har krævet sine ofre og martyrer, og der bliver flere. Præcise tal foreligger ikke. Men mange hundrede demonstranter er blevet dræbt i Tunesien og Ægypten, et ukendt antal i Algeriet.

Libyen ligger i klemme imellem de to oprørsstater, og smitteeffekten var uundgåelig. Nu strømmer blodet i gaderne i Benghazi og Tripoli, efter at en desperat Muammar Gaddafi ifølge rapporter har sat flyvevåbenet ind mod demonstranter. Regimet går støt imod enden. Jagerpiloter er deserteret, og libyske diplomater i udlandet vælger at skifte side, mens der endnu er tid. Landets oliereserver er de største i Afrika – og niendestørst i verden. Det er et land med stærke klan- og stammemodsætninger, der giver imperialisterne et vidt register at spille på. Anonyme talsmænd for Obama udtaler, at USA vurderer "alle til rådighed stående midler" for at intervenere i situationen

omkring Libyen.

I golfstaten Bahrain, som er et koloniseret havneanlæg for den amerikanske 5. flåde, har der været hårde sammenstød og mange dræbte. Udenrigsminister Hillary Clinton besøgte østaten i december og udråbte kongedømmet til modelpartner og var imponeret over regimets vilje til demokratisering.

Den imperialistiske lejr bedriver nu et rænkespil for at fravriste de arabiske folk deres forventninger om frihed, økonomisk udvikling, reel suverænitet og national værdighed. Norge ikke undtaget. Den norske stat har haft aktivt "partnerskab" (i særklasse med Ægypten) og har forsynet regimerne med våben for milliardbeløb. Selskaber som Statoil, Jotun og DNO har længe været involveret i Yemen, Libyen og Algeriet – med aktiv tilrettelæggelse og støtte fra den norske udenrigstjeneste.

Hvad nu?

Det, der fortsat er helt uafklaret, er, hvilken retning oprøret vil tage i fort-

sættelsen. Hvilke inden- og udenlandske klassekræfter tager den strategiske ledelse? Både udviklingsniveau, udnannelsesniveau og arbejderklassens grad af politisk organisering er meget forskellig i de arabiske lande. Hvem går sejrrigt ud til sidst?

De forskellige klassekræfter har forskellige strategier. Mange scenarier er tænkelige, men der er tre mulige hovedretninger, der skiller sig ud.

1. Den folkedemokratiske strategi

Folkets arbejdende lag vinder og bevarer offensiven, mobiliserer fagforeninger, styrker sine politiske organisationer og sikrer ledelsen, også blandt ungdommen. Det gamle statsapparat brydes ned, og en modmagt bygges op, hvori forsvar af landets suverænitet, brud med imperialismen samt magt til de arbejdende klasser er centrale punkter. Et sådant udfald er for tiden mere sandsynligt i Tunesien end i Ægypten. Krav i den retning bliver effektivt ført frem af den tunesiske 14. januar-Front og af andre progressive og demokratisk-nationale kræfter.

2. Den religiøse eller islamistiske strategi

Islamiske partier og bevægelser vinder frem støttet af dele af det gamle bureaukrati og borgerskab, der ikke er kompromitteret i folkets øjne. Et stort pjaltproletariat og tilbagestående lag på landet vil tjene som islamisternes sociale magtbasis. Den politiske retorik vil være mere antizionistisk og anti-imperialistisk, men uden nødvendigvis at indebære et reelt brud med imperialismen. Det muslimske broderskab er den vigtigste politiske kraft, især i Ægypten, hvor broderskabet er godt organiseret og sørger for sociale ydelser og hjælp til de fattigste.

3. Imperialismens strategi

Den gamle komprador- og udbytterklasse pynter på facaden, udskifter "de onde", appellerer til de uddannede unge og entreprenører i småborgerskabet, som nepotismen og det gamle magtapparat har lukket dørene for, om at skabe et "blomstrende erhvervsliv". Det gamle regime bliver videreført i en moderniseret udgave med samme udenlandske sponsorer. Denne model vil naturligvis blive massivt understøttet på alle måder

af USA og Vesten: med økonomiske stimuli, materiale tiltag, militært og kommunikationsmæssigt. G20-landene har allerede tilbudt Tunesien og Ægypten sin "hjælp".

Alle disse strategier er operative, frontfigurerne er i aktivitet, taktisk fremrykning afløses af taktiske tilbage- og omringningsmanøvrer. Hvem der vinder, er langt fra givet. Udfaldet kan desuden blive forskelligt fra land til land. Det eneste, der er sikkert, er, at 2011 bliver et år med omfattende uro og store omvæltninger i Mellemøsten

Vesten vil smede, mens jernet er varmt

Da ørkenstormen først var i gang, konkluderede USA, at det farligste af alt er at vente til, at sandet havde lagt sig og måske begravet mange af imperialismens vigtigste bastioner.

Yemen: Protesterne fortsætter på den arabiske halvø

Washington er åbenlyst blevet taget på sengen af intensiteten og omfanget af oprøret i Tunesien og i Ægypten. Efter et par ugers nølen indså USA-imperialismens strategier dog, at folkeoprøret var mere end bluff. I stedet for at indsætte militærmagt og terror for at redde Mubarak & Co. valgte USA at intervenere "positivt" for at dreje udviklingen i sin retning.

At den mægtige ægyptiske hær ikke blev sat ind mod demonstranterne, skyldtes for det første, at hæren består af værnepligtige, men også at USA gjorde det klart for Mubarak, at hans tid var omme. Ved at opretholde billedet af hæren som "neutral magtfaktor" kan militærrådet instrueres i at skabe institutioner og instrumenter i et mellemøstdemokrati tilpasset USA's interesser. Om ægypterne vil finde sig i en løsning, hvor en veltrimmet "opposition" lanceres som valgalternativ, er en anden sag.

Massernes oprør har fremskyndet

USA's planer for regimeændringer i Mellemøsten og nytegning af det politiske landkort. Den barbariske okkupation af Irak, hvor regimeændring var et udtalt mål, har ironisk nok bidraget til at forsinke facadeoppudsningen i det øvrige Mellemøsten. Angrebet på Irak udløste et voldsomt raseri, især i den arabiske verden. De arabiske eneheriskere blev også usikre og frygtede, at de måske kom til at dele skæbne med Saddam. Amerikanske vasaller som Ben Ali og Mubarak mistede tilliden til deres "velgørere" og blev mindre samarbejdsvillige, også i forhold til at rotte sig sammen mod rivalerne i Damaskus og Teheran. Den amerikanske frustration over dette lod sig tydeligt aflæse i ambassaderapporterne fra Tunis og Ægypten, som vi vender tilbage til.

Det nye Mellemøsten

Allerede på G-8 i 1994 fremlagde USA Initiativet for et større Mellemøsten, som var et program for "demokratisering" og balkanisering af hele regionen fra Marokko til Pakistan. En tidlig udgave blev lækket til den arabiske avis al-Hayat, noget som fik USA's vasaller i Mellemøsten til at gå i harnisk. USA havde også bøvlet med at få sine europæiske allierede med på oplægget, eftersom EU og særligt franskmændene plejede egne forbindelser til landene syd for Middelhavet.

I 2006 blev det lidt mindre følsomme begreb Det nye Mellemøsten lanceret af Condoleezza Rice. Det skete i Tel Aviv, med det israelske overfald på Libanon som baggrund. Ideen var og er en del af det angloamerikanske og israelske "landkort" for Mellemøsten – en opskrift på at skabe mest mulig uro og ustabilitet i området. Ideen er, at en situation, hvor alt flyder, vil give USA mulighed for at tegne kortet over Mellemøsten på ny.

Strateger som Zbigniew Brzezinski har samtidig været bevidst om, at det ikke var risikofrit at ægge forskellige etniske og religiøse grupper til strid, som "balkaniseringsplanen" er gået ud på. Det kan udvikle sig så vidt, at situationen bliver uhåndterbar for imperialisterne, advarede han.

Der er denne type strategiske afvejsninger, der har hærget Pentagon og amerikansk udenrigspolitik i et par

årtier. På den ene side har USA indset, at de stivbenede og despotiske regimer, der garanterer amerikansk herredømme og kontrol over regionens ressourcer, ikke kan overleve i det lange løb, og at forandringer er nødvendige. På den anden side råder velbegrundet frygt for, at regimeændringer i form af folkeoprør også vender sig mod despoternes bagmand og hovedsponsor – Washington.

Af disse grunde vaklede USA i starten, som man også vil vakle, hvis oprør truer nøglestaten Saudi-Arabien. Balkanisering og ”farverevolutioner” var mere brugbar i Østeuropa. I den gamle sovjetiske indflydelsessfære havde man alt at vinde, intet at tabe. Selv en desillusioneret arbejderklasse kunne føres bag lyset af reklameglansen om hamburgerlykke og eourturisme. Amerikanerne, Vatikanet og Socialistisk Internationale kunne endog servere færdigsyede ”fagforeninger” for arbejderne. I dag er der ikke meget eufori at finde i arbejdsløhedskøerne i Budapest og slumboligerne i Vilnius.

Mobilrevolution og ”psyops”

2011 er ikke 2009. Heller ikke i den arabiske verden. På den teknologiske front er der sket meget de sidste år. Mobiltelefonerne er blevet allemands-eje, selv i fattige lande. Twitter og Facebook er i dag vigtigere end *Voice of America*. Sms-meddelelser er langt hen ad vejen erstattet af løbesedler.

De fleste af tjenesterne er skabt af amerikansk teknologi og er underlagt amerikansk eksportkontrol. NSA. Og USA’s hemmelige tjenester har langt hen ad vejen mulighed for at styre, hvor og hvordan de bruges. Echelon-systemet giver mulighed for omfattende overvågning af sms-trafikken hvor som helst i verden. De største søgemotorer er amerikanske.

Psyops, psykologisk krigsføring, har haft central plads i Pentagons aktivitet og udenrigsministeriet i årevis. Allerede Informations Operation Roadmap (2003) gav detaljerede anbefalinger for, hvordan USA skulle bruge internet og kommunikationsformer til at manipulere information og fremme sine strategiske mål.

Moderne unge bloggere – også i Norge – betales af modeindustrien med

velvillig produktomtale som modydelse. Det vil være utroligt naivt at tro, at ikke også bloggere med indpas i rigtige målgrupper kan købes til at sprede politiske budskaber, diskret eller mere direkte.

Ambassaderapporter

Meget kan siges om amerikanske imperialismen, men naiv er den ikke. I en hemmelig meddelelse fra ambassaden i Tunis i sommeren 2009 fremgår det tydeligt, at Washingtons øjne og ører var helt klar over, at Ben Ali-regimet levede på lånt tid, og at USA burde spille på de rette heste fremover. Disse kræfter blev defineret som ”middelklassen” og ungdommen:

”Ud over at tale med den tunesiske regering bør vi komme i direkte kontakt med det tunesiske folk, især ungdommen. Ambassaden anvender allerede Facebook som kommunikationsværktøj. Desuden har vi ambassadørens blog, en ganske ny satsning, som tiltrækker sig opmærksomhed. I løbet af de sidste år har ambassaden øget sin opsøgende virksomhed i forhold til tunesiske unge gennem koncerter, filmfestivaler og andre arrangementer.

Det er desuden i vores interesse at skabe velstand iblandt Tunesiens middelklasse, så den kan sikre landets langsigtede stabilitet. Endvidere har vi brug for at øge den fælles forståelse af at reparere billedet af USA og sikre øget samarbejde om vore mange regionale udfordringer. USA har brug for hjælp til at fremme vore værdier og vor politik i denne region. Tunesien er et sted, hvor vi med tiden kan få det”.

Kilde: TROUBLED TUNISIA: WHAT SHOULD WE DO? #09TUNIS492, lækage fra ambassaden i Tunis (WikiLeaks)

I en rapport fra ambassaden i Kairo 13-14. januar i fjor er budskabet også temmelig klart. Michael Posner var på besøg i Ægypten i egenskab af sin nyoprettede stilling som ”minister for demokrati, menneskerettigheder og arbejdsliv”. Han traf en række folk fra den officielle opposition og fortalte ”aktivister og oppositionspolitikere, at USA vil søge måder til at fremme menneskerettigheder og politisk deltagelse på i løbet af de næste 12-18 måneder”. Kilde: A/S POSNER engages with civil society,

political opposition #10CAIRO145, lækage fra ambassaden i Kairo 31/1 2010 (WikiLeaks)

Foreløbig kan vi konkludere, at

USA vurderer, at det handler om at lokke eller bestikke den del af ungdommen og folket, som ikke hører til arbejderklassen eller de allerfattigste, og indpode den med sine ”værdier”.

Det amerikanske sporskifte til aktivt at ”fremme politisk deltagelse” i Ægypten svarer påfaldende til Posners tidstabel.

Facebook- og Twitter-mobiliseringen i Kairos og Tunesiens gader har næppe kun været de spontane aktivisters eget værk.

Flere udfald er mulige.

Den vankelmødige amerikanske strategis hovedproblem er de arabiske massers høje bevidsthed om og generationernes erfaring med USA’s sheiker og diktatorer. Den arabiske ungdom i Tunis, Rabat, Benghazi, Alexandria, Damaskus, Bagdad, Manama, Sanaa, ja, også Riyadh, kender de zionistiske og imperialistiske skorpioner og deres skjulesteder. Rygter på Tahrirpladsen i Kairo om, at Mubarak har søgt tilflugt i Tel Aviv, er ikke grebet ud af luften. Han befinder sig der, hos sine sidste venner.

Enkelte af imperialismens penneholdere, som Aftenpostens Jørgen Lohne, tager nok imperialismens sejr en smule på forskud. I en kommentar 20. februar fremholder han Israel (”landet, arabere elsker at hade”) som det oplagte forbillede for de arabiske massers higen efter ytringsfrihed og demokrati.

Sådan kan imperialisternes lærde folk gå vild i de labyrinter, som folkene omkring Middelhavet har tradition for at forvirre deres fjender med. Vi fæster vor lid til, at de sultne og undertrykte, nationalt nedværdigede arabiske masser derimod gennemskuer imperialisternes falske lokketoner og snak om ”farverevolutioner”. Ægte frihed fra sult og nød, fra despoti og undertrykkelse, fra arbejdsløshed og udbytning, kan aldrig vindes i samspil med imperialismen.

Når de imperialistiske skorpioner messer om demokrati, så forbereder de deres giftige stik. Ingen sejr vil være sikret, før folkene og arbejderklassen træder dem flade og river brodden af.

En kortsigtet energistrategi uden visioner og ambitioner

Solvarme mangler i energiplan

- Regeringens nye såkaldte energistrategi 2050 står til dumpekarakter, siger Stig Melgaard fra NOAH's Energi- og klimagrube.

Strategien er præget af manglende sammenhæng med vægt på de kortsigtede, lette løsninger. Vindkraft og biomasse i de centrale kraftvarmeværker er de væsentligste elementer, og døren holdes fortsat åben for CO₂-lagring på længere sigt.

NOAH mener, at den nye energiplan, regeringen i dag har fremlagt, er helt utilstrækkelig, når det drejer sig om at reagere på den stigende klimatrussel. Regeringen sigter med sin nye energistrategi imod at nedbringe drivhusgasudledningerne med ca. 30 % i 2020 i forhold til 1990. Men mindst 40 % er nødvendigt, hvis Danmark skal yde sin rimelige indsats for at holde den globale temperaturstigning under to grader – og NOAH har i sin energiplan vist, at det også er praktisk muligt. De begrænsede reduktioner, der lægges op til, vil

til og med blive undergravet af den store satsning på flydende biobrændstoffer i transportsektoren og alt for meget biomasse og biogas i el- og varmeforsyningen.

Ingen langsigtede visioner

Planen savner fuldstændigt de langsigtede visioner, som er nødvendige for en bæredygtig omstilling af den danske energiforsyning og af transportsektoren til 100 % vedvarende energi. På energiforsyningssiden savner man bl.a., at planen forholder sig til de allerede eksisterende muligheder for at bruge solvarme til opvarmning, og udnyttelsen af de store geotermiressourcer, der findes i den danske undergrund, udskydes til efter 2020. I stedet er der lagt vægt på en stor satsning på biogas, som forudsætter, at det danske landbrug fastholder den nuværende industrielle svineproduktion, som hverken er økonomisk eller miljømæssigt bæredygtig.

Alt i alt må planen bedømmes til at være en ommer. Tilbage er kun at håbe på, at oppositionen kan samles om en mere langsigtet og perspektivrig energistrategi for Danmark.

NOAH Energi og Klima

Apartheidmafiaen

Integrationsminister Birkete Rønn Hornbech vil nu give unge statsløse palæstinensere det danske statsborgerskab, som de i ti år har haft krav på.

Med løfter om en "tilbundsgående undersøgelse", der skulle have været færdig den 31. januar, og "forårssengøring" i sit ministerium forsøger det arrogante kvindemenneske, som tilmed selv er jurist, at skjule, at hun i et helt år har godkendt ulovlighederne.

Det er ikke tilfældigt, at apartheidofrene er palæstinensere og muslimer. VK-regeringen og Israels danske agentparti, der går under betegnelsen Dansk Folkeparti, har gennem hele deres regimenter diskrimineret arabere og muslimer, senest med et pointsystem, som især skal holde disse grupper ude af Danmark.

Når VKO-regimets råddenskab er blevet afsløret, har det konsekvent afvist enhver undersøgelse af sine lovbrud og løgne.

Denne nye Tamil-sag bør få samme grundlæggende konsekvens som i 1993: regeringens afgang og en rigsretssag mod integrationsministeren – og mod statsministeren, hvis han kendte til hendes kriminelle praksis.

Carsten Kofoed

Recepten

*udskrives, - medicinsk lindring
og bedring af livskvaliteten
af den af egen læge ordinerede
dosis ... men da den og medicintypens
virkning var minimal og havde
bivirkninger, var andre typer, andre
doser at anbefale ... og efter længere tids
indtag er virkning og lindring i aftag,
men råd findes, - op med blusset!
og til sidst eksisterer hverken
lindring eller bedring; så nu
udskrives receptpligtig medicin
for at dæmpe
bivirkningens bivirkning*

N.B.

*Kvindernes
internationale kampdag*

8 marts 2011

Ligeløn - Ligeværd

Tirsdag den 8. marts kl. 17-19
FOA's forbundshus, Staunings
Plads 1-3, 1790 København Ø.

Politisk debat:

mellem bl.a

Johanne Schmidt-Nielsen (Ø)
og Yildiz Akadogan (A)

Musik

Kira Skov med band

Suppekøkken

arr. FOA

Union Maid

Der er holdt mange brandtaler om at have fagforeningsblod i årene. Det har Anne Feeney, kendt som "Union Maid" også, bogstaveligt talt. Hendes bedstefar William Patrick begyndte at arbejde i Pennsylvanias kulminer som 14-årig irsk immigrant sidst i 1800-tallet. Som voksen blev han en dygtig violinist, minearbejder og fagforeningsorganisator.

Anne har fortsat sin bedstefars tradition. Som arbejdersangerinde i frontlinien for arbejdskonflikter i 42 stater og i Canada, Mexico, Irland, Sverige og Danmark har hun hele sit liv været advokat for arbejderkulturen. Hun tror fast på, at den gamle tradition med sangen og det talte ord, og kunst og drama, der skildrer arbejderne liv er værdifulde og for lidt anvendte redskaber i arbejderbevægelsen i dag.

Hun mener at konceptet "robust individualisme" i samfundet, som foreviger teorien om at trække sig selv op ved håret, hindrer fagforenings solidaritet og samarbejde om at gennemføre det, vi ikke kan vinde individuelt.

Hun er aktivt medlem af Industrial Workers of the World, IWW, eller "Wobblies" som arbejderhistorikere kalder dem. Hendes engagement i arbejderbevægelsen og arbejderkulturen modsvarer af hendes aktivitet i adskillige sociale bevægelser. Aktivister i kvinderettighedsbevægelser, miljøspørgsmål, freds- og retsfora kender alle til Annes arbejde.

Da hun blev spurgt om hun nogensinde havde været involveret i en Transit Union strejke (ATU), lo Anne ved tanken om en personlig oplevelse ved Greyhound strejken i 1990 (en busstrejke der varede 3 år oa.). Hun kørte i sin gamle stationcar med to børn på bagsædet på en snæver, snoet strækning ad den meget befærdede hovedvej Pennsylvania Turnpike.

"Dengang var den jo næsten overalt snæver og snoet" tilføjede hun "jeg nærmede mig hurtigt en tungt lastet langsomt kørende kul-lastbil med nødlys i højre kørebane, da jeg så en Greyhound bus med en skruebrækker chauffør i bakspejlet. Jeg trak over i venstre bane og bremsede op til samme hastighed som lastbilen. Og der blev jeg henvet 60 km."

Hun støttede også strejken professionelt ved at organisere støttekoncert for de strejkende med folkesangeren Larry Penn. Mange af hendes sange er skrevet til begivenheder, men hun er også en dygtig, pris-vindende sangskriver. Adskillige klassiske arbejdersange er indspillet af andre kunstnere, herunder Whatever happened to the Eight-Hour Day? War on the Workers, Scabs (strejkebrydere oa.), Have You Been to Jail for Justice? Den er bl.a. indsunget af Peter, Paul and Mary.

Sidste sommer endte Annes hektiske tur-program brat, da hun i sit nyhedsbrev skrev: "Den 10. august 2010 fik jeg diagnosen småcellet lungekræft. Jeg har 20% chance for at overleve det. I mellemtiden er jeg sat på bænken hjemme ude af stand til at arbejde. Jeg har noget sygeforsikring, så mange af mine medicinudgifter er dækket. Men hvis du kan sende nogen \$\$ til mig, får jeg sikkert brug for dem. Det er skræmmende at være uden arbejde."

Folk verden over har reageret. Mange venner og organisationer har holdt støt-tearrangementer for hende over hele landet, også musikere fra alle genrer i hendes hjemby Pittsburgh. "Det er glædeligt at se mit livs arbejde belønnet af så mange menneskers generøsitet. Jeg har fået tusinder af breve, emails og telefonopringninger. Nogen breve fra folk, som kun har set mig optræde for tyve år siden et sted jeg helt har glemt."

"Det har genkaldt så mange vidunderlige erindringer! Og det har givet så stor en indkomst, at jeg har kunnet leve af det mens jeg er ude af stand til at arbejde. Alle der har været i strejke eller lockout kender den stress der bygges op når det ikke kommer løn ind. Det er hjertevarmende at opdage at de søstre og brødre som har nydt min musik gennem årene er villige til at hjælpe mig nu."

For nylig kom der gode nyheder fra hendes kræft-læge. Anne er cancerfri – nu. Hvis hun vedbliver at være det i 2 år, er der en god chance for at hun kommer til at leve en normal livstid.

Det dårlige nyt er, hun bliver ikke i stand til at arbejde i den tid. Kemoterapien og strålebehandlingerne, samt en

række medfølgende komplikationer, har efterladt denne Union Maid med ringe lungekapacitet for ubestemt tid.

Gennem de sidste 4 årtier har Anne indsamlet tusindvis af dollars til strejkende og lockoutede arbejdere – arbejdere fra hospitaler, miner, stålindustrien, instrumentmagere, sukkerindustrien, posten, bilindustrien, lærere, buschauffører for bare at nævne nogen få. En ting hun aldrig har samlet ind til er sin egen sygeorlov eller sygeforsikring.

Hvis du vil sende hende et beløb, så se

www.annefeeney.com.

Skrevet af Karen Newman, forhenværende formand for en lokal afdeling af ATU.

Oversat af GBe, forkortet af KP

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

... denne rose er partisanens der faldt for frihed og for fred

*Fotografen Svend Espensen (1955-2011).
Foto Lars Holst Bundgård*

Lørdag tog vi afsked med en aktivist-partisan og kammerat. Til lyden af Bella Ciao trillede rustvognen afsted mod krematoriet, og den skæbne der venter alle.

Kampen mod undertrykkelse, for frihed, selvstændighed og socialisme er blevet fulgt af mange sange og fortællinger. Døden er ofte et vigtigt emne. Det er ikke så mærkeligt. Når folk gør oprør, sker det ikke uden grund. Døden er meget nærværende for et undertrykt folk. Nogle gange som sult, andre gange som præcisionsbomber. Kunst afspejler den verden den bliver skabt i. Revolutionær kunst er både et spejl og et vindue. Den viser den brutale virkelighed og prøver at give et glimt af en bedre fremtid.

Det er derfor børnene ser en dejlig blomst, hvor partisanen faldt.

Mange mennesker er allerede døde i 2011 i kampen mod undertrykkelse. Det er mærkeligt. Selvom vi får præsenteret oprør og revolution på samme måde som talentshows og sportsturneringer, er det muligt at pakke det ud af plastemballagen og se de rigtige levende mennesker. Mennesker der dør når de taber, og for hvem det hårde arbejde begynder, når de har vundet. Det vores arabiske brødre og søstre har sat gang i, er ikke "Finalen". Det er en proces hvor de vil ændre deres land og deres liv, en proces hvor hver dag er en finale.

At se tv om Libyen er fandeme mærkeligt. Det er som om det er en stor kage, det gælder om at hapse, før de andre svin kommer først. Og samtidigt siger kirsebærret på toppen, at det ikke vil dele.

Der bliver ikke brugt meget tid på historien om, at kagen måske slet ikke er en kage, og slet ikke har lyst til at være en snack for den amerikanske, europæiske eller asiatiske imperialisme. Der bliver til gengæld brugt mange kræfter på at fremstille problemerne i den arabiske verden som et resultat af enevældige tosser.

Men meget få kræfter på spørgsmålet om, hvor de enevældige tosser får deres magt fra. Når nu Gaddafi er så ond, og har været det længe, hvorfor har man så en aftale om at læsse 'illegale' immigranter af i Libyen?

Ca. 4500 km syd-øst for Gadaffi (ca. samme afstand som fra København til

**Indspark
fra DKU**

Kabul) ligger Somalia. Et land der igennem mange år er blevet hærget af imperialistiske stormagter, grådige nabolande og borgerkrig. At læse f.eks Læger uden Grænsers rapporter fra landet er meget trist.

Nøden har gjort pirateri til en måde at leve på. Og det har tiltrukket opmærksomhed fra verdens store søfartsnationer – bl.a. Danmark. Derfor har vi nu skibet Esben Snare, til at deltage i jagen på en dansk familie, der er blevet kapret under deres jordomsejling. Tænk engang, hvad der kan komme ud af en amerikansk intervention - om 10 år måske også i Middelhavet.

Ligesom så mange andre lande på det afrikanske kontinent, så er Somalias og Libyens historie tæt forbundet med den europæiske og amerikanske imperialisme.

Frihed er i den sammenhæng først og fremmest løsrivelse fra gamle og nye kolonimagter, og fra deres indfødte forvaltere.

SiØ

8. marts 2011: Ingen revolution uden kvinderne